BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 160 • Haziran / Hezîran 2011 • Fiyatı / Biha: 2 YTL

DOĞA, İNSAN VE ÇEVRE SORUNUNA MARKSİST-LENİNİST YAKLAŞIM

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

BOLŞEVİK PARTİZAN (KUZEY KÜRDİSTAN–TÜRKİYE) VE HERŞEYE RAĞMEN (ALMANYA)'NIN ORTAK AÇIKLAMASI:

KUZEY AFRİKA VE ORTA DOĞUDA HALKLAR AYAKLANIYOR, DİRENİYOR, DEVRİM İSTİYOR!

EMPERYALİSTLER HALKLARIN İSYANINI CANİCE ÇIKARLARI İÇİN KULLANMAYA ÇALIŞIYOR!

Geçen Aralık ayından bu yana Kuzey Afrika/Mağrip'te artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Emperyalistlerle işbirliği içinde olan; emperyalizme bağımlı, onlar tarafından övülen ve görünürde güçlü ve istikrarlı olan faşist rejimler birbiri ardına halkların isyanları ile sallanıyor. Tunus başlangıç oldu. Tunus'ta işsiz ve geleceksiz gençlerin yiyici, hırsız Bin Ali Rejimine karşı isyanı, kısa süre içinde Tunus halklarının isyanı haline geldi. Açlığa, yoksulluğa, işsizliğe karşı gençliğin isyanı olarak başlayan hareket, kısa süre içinde özgürlük ve demokrasi talepleriyle halk ayaklanmasına, nefret edilen baskı rejiminin devrilmesi için devrimci bir ayaklanmaya dönüştü. Bin Ali diktatörlüğünün halk ayaklanmasını faşist terörle ezme çabaları yalnızca halkın nefretini daha da bilemeye yaradı. Halk ayaklanmasının gücü ve kararlılığı herkesi şaşırttı. Bin Ali rejiminin olduğu biçimiyle sürdürülmesinin, Bin Ali'nin başkanlığının sürmesinin mümkün olmadığı ortaya çıktığında, şimdiye kadarki iktidarın kimi taşıyıcı unsurları, en başta ordu ve devlet bürokrasisinin önemli bölümleri batan gemiyi terk edip, saf değiştirdiler. Bin Ali'nin emperyalist "esas destekçileri" Fransa, Almanya, İtalya, ABD de kısa süre önceye kadar "sadık" ve "güvenilir" dost! olarak gördükleri Bin Ali'ye sırtlarını döndüler. Artık Tunus'taki emperyalist çıkarlar "yeni iktidar sahip-

leri" üzerinden korunacaktı! Emperyalist efendiler birdenbire Tunus'un 40 yıldır "korkunç" ve "otoriter" bir diktatör tarafından yönetilmiş olduğunu keşfettiler. Üstüne üstlük bu diktatör ülkeyi bir aile çiftliği gibi yönetmiş, ailesi ve yakınları lehine soyup soğana çevirmiş rüşvetçi bir hırsızlık rejimi kurmuştu. Bunu 40 yıl sonra birdenbire, halkın ayaklanması karşısında Bin Ali'nin hiçbir şansı olmadığını gördüklerinde keşfettiler. Emperyalist sahtekarlar!

İsyan Bin Ali ve onun klanını çok değil bir ay içinde ülkeyi terk etmeye ve Suudi Arabistan'a sığınmaya zorladı. Mağrip'teki bu ilk başarılı halk ayaklanması bütün dünya hakları, en başta da bölge halklarına bir örnek, bir isyan çağrısı oldu: Görünürde çok sağlam olan rejimler gerçekte içten çürümüştür. Sağlam görüneni yıkmak mümkündür, yeter ki halklar, "Yeter artık, bıçak kemiğe dayandı" desin. "Kendi kötü yaşamlarından, ölümden çok korkar" hale gelen ve ayaklanan Tunus halkları bütün dünyaya ayaklanan halk yığınları karşısında hiçbir rejimin dayanamayacağını gösterdi.

Şimdi bölgenin her yanında halkların öfkesi bentleri yıkıyor. Her yanda özgürlük ve demokrasi talepleri yükseliyor. Her yerde yüzbinlerce insan sokaklara dökülüyor, nefret edilen rüşvetçi, yiyici, hırsız faşist rejimlerin yıkılmasını istiyor. Tunus'ta Bin Ali'den sonra, Mısır'da emperyalistlerin Ortadoğudaki onlarca yıllık sevgili dostları "Ortadoğuda barışın ve istikrarın güvencesi" Başkan Mübarek'te koltuğunu terk etmek zorunda kaldı. Mısır'da da ayaklanan halk, ayaklanmayı bastırmak için kullanılan faşist şiddet karşısında geri çekilmedi, direndi, sonunda Mübarek'i iktidardan kovaladı. Burada da Tunus'a benzer bir şekilde şimdiye kadarki iktidar içinde yer alanların bir bölümü, şimdiye kadarki "başkan"larını terk ettiler. Şimdiye kadarki Mübarek rejiminin de temel dayanağı olan ordu saf değiştirdi ve "demokratik muhalefet"in koruyuculuğu rolüne soyundu. Muhalefetin büyük bölümü de ordunun bu yeni rolünü kabullendi. Böylece "Mübarek Klanı" kurban edilerek, devrimin derinleşmesi engellendi, emperyalizme bağımlı sömürü sistemi kurtarıldı. Burada da Mısır'ın emperyalist efendilerinin sahtekarlığının sınırı yok. Bastırılamadığı görünen halk ayaklanmasına kadar Mübarek bütün emperyalist ve gerici güçlerin, bu arada Almanya ve Türkiye'nin egemenlerinin de kadim ve güvenilir dostu idi.

Yemen'de, Bahreyn'de, Fas'ta, Suriye'de, Cezayir'de, Suudi Arabistan'da da egemen rejimlere karşı başkaldırmalar var. Özgürlük ve demokrasi talepleriyle gelişen protesto eylemleri var. Bunların akıbeti halkların değişiklik taleplerinin ve eylemlerinin, değişiklik yönündeki halk iradesinin gücüne bağlı olacaktır.

HALKLAR ÖZGÜRLÜK VE DEMOKRASİ İÇİN MÜCADELE EDİYOR! HALKLARIN İSYANI HAKLIDIR !

Bütün isyanlarda yükselen temel talepler özgürlük ve demokrasidir. Ancak şimdiye kadarki gelişmeler, şimdiye kadarki rejimlerde öne çıkan ve nefret nesnesi haline gelmiş kimi kişi ve klanların iktidardan uzaklaştırılması, onların yerine eski rejimin öne çıkmamış kimi unsurlarının gelmesi biçiminde. Sömürü ve emperyalizme bağımlılık sistemi sürüyor. Yönetim için eski elitlerin bir bölümü ile, şimdiye kadar iktidardan uzak tutulan kimi "muhalif güçler", en başta da "ılımlı İslamcılar" arasında koalisyonlar oluşturulmaya çalışılıyor.

Bu gelişme halklara "demokratikleşme" olarak sunuluyor. Her ne kadar gerici burjuva demokrasisi yönünde belli adımlar atılıyor, ya da bu yönde çokça sözler veriliyorsa da, emekçi halk için gerçek anlamda özgürlük ve demokrasi sözkonusu değil. Yani şu anda Mağrip ve Arabistan'daki devrimler kesintiye uğrayan, yarı devrimler. Fakat bu yarı devrimler bile, kendilerini güvenlikte hisseden emperyalistler ve onların işbirlikçilerini şaşkınlığa uğrattı ve onların yüreğine büyük korku saldı. Bu yarım devrimler de bütün dünyada emekçiler açısından büyük öneme sahip. Halklar bunlardan öğreniyor, gelecek devrimler için dersler çıkartıyor. Bunlar şu gerçekleri bir kez daha kanıtlıyor:

Hakların kurtuluşu emperyalizme bağımlı, rüşvetçi , faşist sistemlerin paramparça edilmesiyle mümkündür!

Halkların kurtuluşu, sosyalizm–komünizmin yolunu açacak olan, demokratik halk devrimlerini gerektirmektedir!

Halklar için tam özgürlük ve gerçek demokrasi, emperyalizme bağımlı kapitalist sistem yerle bir edilmedikçe bir iluzyondur. Hükümet eden kişilerin, klanların değişmesi ile kökten bir değişiklik mümkün değildir. ABD, AB'deki emperyalist güçler, Kanada, Çin, Rusya vs. bütün emperyalist güçler halkların haklı isyanlarına sahip çıkar görünüp bunlardan kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmaya çalışıyorlar. Şimdiye kadarki işbirlikçileri yerine yenileri —güya demokratları— geçiriliyor. Amaç bellidir: Sözkonusu ülkelerin hammadde kaynaklarını sömürmek, dünya hegemonya dalaşında üstünlük sağlamak için stratejik nüfuz alanlarını kontrol altında tutmak, bu ülkelerden emperyalist ülkelere doğru göçü önlemek.

Mağrip ve Arabistan'daki halk isyanlarının gelişimi, bu hareketlerin en önemli eksiğinin ne olduğunu da açıkça gösteriyor: Komünist örgütlenme ve önderliğin yokluğu. Komünist hareketin olağanüstü güçsüzlüğü sonucu, emperyalistler ve işbirlikçileri bu hareketler içinde büyük manevra alanlarına sahipler. Bu yüzden bugün isyanların geliştiği ülkelerde en başta komünist güçlerin —bunlar ne kadar güçsüz ve küçük olursa olsun— desteklenmesi bütün dünyada komünistlerin esas görevidir.

LİBYA – HALK AYAKLANMASI – İÇ SAVAŞ – EMPERYALİST MÜDAHELE !

Libya 42 yıldır kendine "Devrimin Önderi" adlandırmasını yakıştıran Muammar el Gaddafi tarafından yönetiliyor. Onun yönetiminde bütün muhalefet faşist yöntemlerle bastırıldı. O kendi kendine İslami soslu "Yeşil Devrim"i ile "dünyanın kurtarılması"na önderlik tarihsel ve tanrısal misyonunu yüklüyor. Mağrip'in bu kendine özgü, megalomanyak, emperyalistler açısından hesaplanması zor iktidar sahibi, aslında yıllardan beri emperyalistlerin hiç de hoşnut olmadığı biri idi. Ancak Libya'nın zengin gaz ve petrol yataklarına sahip olması ve Libya'da Gaddafi'ye alternatif olabilecek bir işbirlikçinin bulunamaması, emperyalistlerle Gaddafi arasında "dostluk ilişkileri"ni zorunlu kılıyordu. Şubat ayında Libya'ya da ulaşan Mağrip haklarının haklı isyanları, emperyalistler açısından Gaddafi'den kurtulmak için iyi bir fırsat oldu. Libya'daki her şeyden önce şimdiye dek merkezi iktidardan uzak tutulan doğudaki aşiretlere dayanan isyan, Gaddafi rejimine ağır darbeler vurdu, vuruyor. Ülkenin doğusu kısa sürede Gaddafi karşıtlarının kontrolü altına girdi. Gaddafi rejimi emperyalistlerden —bu ara-

da Almanya'dan— satın alarak silahlandırdığı güçlü askeri aygıtı ile isyanı bastırmaya yöneldi. Gaddafi karşıtlarının kotrolündeki şehirler birer birer Gaddafi güçlerince ele geçirilmeye başlandı. Bu ortamda Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, batılı emperyalist güçlerin —en başta da Fransa'nın— çabalarıyla toplanarak, çoğunlukla 1973 sayılı Güvenlik Konseyi kararını aldı. Bu kararla isteyen BM üyesi devletler, Libya üzerinde "uçuşa yasak bölge" kurmaya ve "sivil halkı korumak için bütün gerekli tedbirleri alma" ya yetkilendirildi. Veto hakkı olan Çin ve Rusya yanında, Hindistan, Brezilya ve Almanya da bu kararda çekimser oy kullandılar. 19 Mart'tan bu yana Libya en başta ABD-Fransa-İngiltere'den oluşan "gönüllüler koalisyonu"nun korkunç askeri güçleri tarafından havadan ve denizden yoğun bombardıman altında tutuluyor. "Sivil halkı koruma" adına Libya halkına karşı, Gaddafi ve taraftarlarına karşı emperyalist bir savaş yürütülüyor.

Barış yanlısı tüm güçler, tüm ilerici güçler bu savaşı, bu savaş ne ise o alarak adlandırıp, lanetlemek görevine sahiptir: Ülkenin zenginliklerini daha rahat ve güvenlikli sömürebilmek için, emperyalizmin tam kontrolü altında olmayan, emperyalizmin hoşnut olmadığı bir yerel despotu devirmeye yönelik emperyalist savaş. Almanya ve bu arada Türkiye'nin de takındığı "çekimser" tavır, aslında her opsiyonu açık tutan bir tavırdır: Gaddafi rejimi bütünüyle çökertilemezse, onunla da "ticaret" devam edebilir. Devrilirse "barış meleği" rollerinde Libya'nın yeni yönetimi ile de iyi ilişkiler geliştirilir.

Biz komünistler faşist Gaddafi rejiminin düşmanıyız. Biz bu rejimin Libya halklarının demokratik halk devrimiyle paramparça edilmesinden yanayız. Biz bütün imkanlarımızla Libya halklarının Gaddafi rejimine karşı devrim mücadelesini destekliyoruz. Biz aynı zamanda her türlü emperyalist müdahalenin de karşısındayız! Çünkü biz şunu çok iyi biliyoruz: Emperyalistlerin şimdi ağızlarında geveledikleri "demokrasi ve özgürlük mücadelesinin desteklenmesi", "sivil halkın katliamlardan korunması" "insan hakları" vs. hedefleri yalandan başka bir şey değildir. Bugün Libya'nın doğusunda yaşayan halkların küçümsenmeyecek bir bölümünün çaresizlik içinde emperyalistlerin bu sözlerine güvenmeleri, onları koruyucu, kurtarıcı görmeleri de, bu olguyu değiştirmez. Bu görünürde çaresiz insanlar emperyalistler açısından, onların çıplak emperyalist çıkarları doğrultusunda gerçekleştirdikleri emperyalist müdahaleye meşruiyet kazandırmak için kullandıkları birer bahanedir yalnızca. Onların "getireceği" demokrasi ve özgürlüğün ne biçim bir şey olduğunu en son Irak ve Afganistan örneklerinden biliyoruz. Bu yüzden herkese şu çağrıyı yapıyoruz: Emperyalistlerin Libya'ya müdahalesine, Libya'ya karşı emperyalist savaşa hayır deyin, ona karşı mücadele edin! Bu aynı zamanda Libya halklarının faşist Gaddafi rejimine karşı haklı mücadelesinde ona verilen en iyi destek olacaktır. Gerçek kurtuluşa Libya halklarının devrimiyle kavuşulacaktır.

KAHROLSUN FAŞİST GADDAFİ REJİMİ!
EMPERYALİST MÜDAHALEYE SON!
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN !

24.03.2011

www.bolsevikparti.org
www.trotzalledem.tk
E-mail: mail@bolsevikparti.org
trotz.alledem@gmx.net

FUKUŞİMA HAYKIRIYOR: ATOM SANTRALLERİNE HAYIR! ATOM ENERJİSİNE HAYIR!

Japonya'nın 11 Mart'ta yaşadığı en güçlü deprem ve ardından gelen tsunami doğal felaketleri, bütün insanlığı tehdit eden bir başka "felaket"i tetikledi. Depremden ve tsunamiden zarar gören Fukushima atom santralinde soğutma mekanizması devre dışı kaldı. Toplam 6 reaktörden oluşan tesislerin üçünde "kısmi çekirdek erimesi" olduğunu, bu tesisleri işleten atom tekeli Tepco'nun sözcüleri 30 Mart'ta duyurmak zorunda kaldılar. Bu "felaket"in özelliği, onun deprem, Tsunami gibilerinden farklı olarak insan yapısı bir felaket olması. Onun açıkça geliyorum diyen ve aslında önlenebilir bir felaket olması. Onun sonuçlarının deprem, tsunami gibi felaketlerle karşılaştırılamayacak bir boyut–potansiyeline sahip olması. Bu "felaket"in adına "atom reaktörü kazası" deniyor. Sonuç "öngörülebilir en kötü kaza" (GAU) boyutuna ulaştığında, yani Reaktörde "tam çekirdek erimesi" denen olay ortaya çıktığında, reaktörün çevresinde 30-50 km çapında bir alanda bütün hayatın binlerce yıl sonlanması, suya, havaya saçılan radyasyonla, bu radyasyonlu suyun ve havanın ulaştığı alanlarda milyonlarca, onmilyonlarca insanın zehirlenmesi, kanser gibi hastalıkların büyük çapta artması oluyor. Fukuşima'da durum bu bağlamda, Japonya başbakanının açıklamasına göre "kritik". İtiraf edilen "kısmi erime"nin, tam erimeye dönüşme tehlikesi hâlâ var. Yoğun radyasyon nedeniyle reaktörlerin hâlâ kendi başına aktif olan bir bölümüne girilemiyor. Şu anda bizzat tesislerin sahibi ve işletmecisi, dünyanın 4. büyük elektrik üreticisi ve en büyük atom tekellerinden biri olan Tepco yöneticileri bile, felaketin gerçek boyutları hakkında bir şey söyleyemiyor/söylemiyor. Japon hükümeti bu arada halkın tahliye sınırını, 20 km'den 30 km'lik bir çapa çıkardı. Bir yandan bunlar olurken, diğer yan-

dan Tepco yöneticileri halkı sakinleştirmek için tehlikenin büyük olmadığı yalanlarını yayıyor; sağlık için "kabul edilebilir radyasyon sınırı" sürekli yükseltiliyor, başkent Tokyo'da belediye başkanı, şehir suyundaki ispatlanmış yüksek derecedeki radyasyonun zararlı olmadığını ispatlamak için TV kameraları önünde şehir–musluk suyu içiyor. Çernobil sonrası Türkiye'de yaşadıklarımıza benzer sahneler bunlar.

Fukuşima bir uyarı, bir haykırıştır!

Japon'yada ve dünyanın her yerinde atom santralleri derhal ve kayıtsız koşulsuz kapatılmalıdır!

Çernobil çok net olarak bir şeyi, insanlığın geleceğine karşı sorumluluk duyan herkese göstermişti: Bugünkü teknik ile GAU ve süper GAU'ları dışlamak mümkün değildir. GAU ve süper GAU, yalnızca bunların gerçekleştiği alanda ve zaman diliminde değil, dünyanın her yanında ve yüzyıllarca süreli olarak hayatın, insanlığın geleceğinin tehlikeye atılmasıdır. "Güvenlikli" atom teknolojisi, atom tekellerinin maksimum kâr dürtüsü temelinde yaygınlaştırdığı büyük bir yalandır. Her an insani bir hata, teknik sistemde bir hata, bir deprem, bir uçak kazası, atom santraline yönelik bilinçli bir eylem vb. "öngörülebilir en büyük kaza"yı tetikleyebilir. Bunun sonuçları insanlık için boyutları başka felaketlerle karşılaştırılamaz büyüklükte bir felaket, dünyanın yaşanamaz bir hale gelmesi olabilir. Kaldı ki, hiç bir kaza vb. olmadığı şartlarda bile, üretimde ortaya çıkan radyoaktif atom çöpünün nasıl zararsız hale getirileceğinin bilinmediği, bu sorunun teknik olarak çözülmemiş olduğu şartlarda, atom santralleri kurmak insanlığın geleceğinin tehlikeye atılması, insanlığa karşı sorumsuzluk ve suçtur. Bu sorumsuzluk ve suç bugün emperyalist devletlerin arkasında durduğu atom tekelleri tarafından yoğun bir şekilde işleniyor. Çünkü bu tekeller atom enerjisinden yararlanarak ürettikleri elektrikten muazzam kârlar elde ediyorlar. En kısa sürede en fazla kâr dürtüsü emperyalist sistemin temeli. Onlar için insanlığın geleceği değil, onların bugünkü maksimum kârı belirleyicidir.

Atom Aygaz değildir!

Bugün en fazla kâr dürtüsü ile insanlığın geleceğini hiçe sayan, tehlikeye atan atom reaktörleri dünyanın toplam 30 ülkesinde faaliyet gösteriyor. Toplam 440 atom reaktöründe dünya toplam elektrik üretiminin % 6,5'i üretiliyor. Planlanmış 344 atom reaktörü inşa için sırada bekliyor. Türk hakim sınıfları da planlanmış ve ilkinin temeli bu Mayıs ayında atılması öngörülen 4 reaktörle sırada. Recep Tayyip Erdoğan, Fukuşima ertesinde onlarca patronla birlikte yaptığı Rusya gezisinde, Rusya Başkanı Medvedev ile birlikte yaptığı basın toplantısında, atom santrali kurmaktan vazgeçmek diye bir şeyin sözkonusu olmadığını açıkladı. Akkuyu'da kurulması planlanan santral için "Kazmanın inşallah önümüzdeki aylarda vurulacağı"nı bildirdi. Erdoğan, atom santralı inşasını gerekçelendirmek için atom lobicilerinin her ülkedeki argümanlarını tekrarlıyor:

— Enerji eksiğinin giderilmesi için atom teknolojisi kaçınılmazdır: Bu atom lobicilerinin standart yalanıdır. Giderek artan enerji ihtiyacını bütün dünyada yenilenebilir enerji kaynakları kullanılarak gidermek –bu arada enerji tasarruf sağlayacak tedbirlerle enerji tüketiminin artış hızını keserek de– mümkün-

dür. Ancak bu a) enerji üretimi için kaynakların kısa sürede maksimum kâr getiren alanlardan, kısa sürede maksimum kâr açısından verimli olmayan yenilenebilir enerji kaynakları üretimine kaydırılmasını b) çok sıkı uluslararası planlama ve işbirliğini gerektirir. Bu ise tekeller arası rekabete ve en kısa zamanda maksimum kâra dayalı emperyalist sistemde olmaz bir iştir. Olmazlığı teknik imkansızlık vb. de değil, sömürüye, aşırı kâra dayanan ekonomik sistemde yatmaktadır. Bütün dünya açısından büyük bir yalan olan "atom enerjisi olmazsa karanlıkta kalırız" yalanı, Türkiye açısından çok daha büyük bir yalandır. Türkiye yenilenebilir enerji kaynakları açısından çok zengin ve şanslı ülkelerden biridir.

— Bizim yapacağımız santralin tekniği en ileri tekniktir ve çok güvenliklidir: Bu standart yalan bütün atom lobicileri tarafından her zaman her yerde kullanılmış olan bir yalandır. Hiç bir yoğurt satıcısı, yoğurdum kara demez! Sorun şu ki, en güvenlikli atom reaktörleri de dünyanın anda bütünüyle kontrol edilemez durumda olan en tehlikeli enerjisi ile iş gören, üretimde kaçınılmaz olarak çıkan radyoaktif çöpleri konusunda çözüm bulunamamış olan fabrikalardır. Şimdiye kadar dünyanın en güvenlikli atom santrallerine sahip olmakla övünen, ve dünyadaki 440 atom santralinin 55'ine ev sahipliği yapan (yeni 50 santral da planlama aşamasında!!!) Japonya'da yaşananlar, en güvenlikli atom santrallerinin de insanlığın başına nasıl bir bela olduğunu gösterdi. Tabii gözleri kâr hırsıyla, atom gücü olma hırsıyla kararmamış olanlara! Atom santrali bugünkü teknikle insanlığa karşı cürümdür. Deprem kuşağında atom santrali inşası ise cürümden de öte bir şeydir. Türkiye'nin hemen tümü, Japonya gibi, deprem kuşağı içindedir. Erdoğan ve Medvedev gibileri bugünün kârı için, yarımızı tehlikeye atan atom lobicileridir.

— Bugün dünyada 30 ülkede 440 reaktör çalışıyor. Biz neden atom teknolojisinden yararlanmayalım? Neden başkaları atom gücü iken, biz atom gücü olmayalım?: Bu argüman henüz atom gücü olmayan emperyalizme bağımlı ülkelerde, yer yer enerji bağımsızlığını kazanma adına çokça kullanılan bir argüman. Kulağa hoş geliyor. Antiemperyalist geliyor. Gerçekte ise uluslararası atom lobisinin atom teknolojisini yaymak ve satmak için kullandığı bir kandırmaca. Tabii ki andaki atom güçlerinin atom tekeline sahip olma hakları, başkalarına bu teknolojiyi kullandırmama hakkı vs. yok. Fakat bu tekeli kırmak değil, atom teknolojisinin kullanımını bütünüyle dünya yüzünden silmek bugün sorun. Yapılan her yeni atom santrali –nerede olursa olsan– bütün insanlığın geleceği konusundaki tehlikeleri büyütüyor. Bugün yeni atom santrallerinin inşası değil, var olanların derhal ve kayıtsız koşulsuz kapatılması talebi gündemdedir. İnsanlığın geleceği konusunda kaygısı olanların tek talebi bu olabilir.

— Bu standart yalan argümanlara ek olarak Erdoğan'ın fatalist orjinal argümanları da var:

O önce bugün Türkiye'de ne yazık ki çok az sayıda olan anti atom aktivistlerini, teknik düşmanları olarak göstererek demagoji yapıyor. Hayır atom enerjisinin bugün kullanılmasına karşı çıkmak teknik düşmanlığı değildir. Eldeki teknik imkanlar ve bilgi ile atom enerjisinin insanlığın geleceğini tehlikeye atmadan kullanılması mümkün değildir. Bugün 1940'lı, 1950' li yıllarda, bu tekniğin kullanılmasının sonuçları henüz somut olarak bilinmediği dönemdekinden değişik

olarak bunu tespit edebilecek durumdayız, tespit etmek zorundayız. Pratik bunu dayatıyor. En son Fukuşima örneği ortada. Bu tekniğin bugün kullanılmasına karşı çıkmak teknik, ilerleme vs. düşmanlığı değildir.

Erdoğan, ikinci olarak mutlak güvenlik olamayacağını, tekniğin kullanımında her zaman kazaların, öngörülmeyen durumların olabileceğini söyleyerek; "Aygaz tüpü patlayabilir diye onu kullanmayacak mıyız?" , "Kaza olabilir diye Marmaray'ı yapmayacak mıyız?" "Kaza olabilir diye Boğaz Köprüsünden geçmeyecek miyiz?" örneklerini veriyor. Atom reaktörü patlaması ile, aygaz tüpü patlamasını karşılaştıran bir aymazlık. Birilerinin Erdoğan'a atom'un aygaz olmadığını anlatması lazım. Bu argümantasyon insanlığın geleceği açısından atom enerjisinin bugünkü teknikle kullanılmasının ne anlama geldiğini, bunun bir sorumsuzluk ve suç olduğunu gözlerden gizleyen bir demagojidir. Boğaz köprüsü çökerse, Marmaray su altında kalırsa ölecek olan o anda orada olan binlerle ifade edilebilecek insandır. Bir atom reaktörü çekirdek erimesi milyonlarca, yüz milyonlarca insanı etkileyebilir.

Bu yüzden Bolşevik Partimizin Programının 58. maddesinde şöyle denmektedir :

"Demokratik halk iktidarı enerji siyasetinde yenilenebilir enerji kaynaklarını doğaya en az zarar verecek şekilde kullanmayı şiar edinir. BUGÜNKÜ ŞARTLARDA ATOM ENERJİSİNİ KULLANMAYI RED EDER."

Bütün atom silahları derhal yok edilmelidir!

Burada karşı çıktığımız görüldüğü gibi "atom enerjisinin barışçı kullanımı" denen şeydir. Atom enerjisi kullanımının bir yan ürünü olan atom silahlarının derhal ve kayıtsız koşulsuz yok edilmesinin de talebimiz olduğu kendinden anlaşılırdır.

Aslında Türkiye, İran gibi ülkelerin atom santralleri konusunda, güya "atom enerjisinin barışçı kullanımı" için ısrarlı olmasının gerisinde, kuşkusuz hegemonya mücadelesinde atom silahına sahip olma amacı da yatmaktadır. Biz bugün atom silahına sahip olan emperyalist büyük güçlerin, atom silahı tekeline sahip çıkıp kendi kontrollerinde olmayanlara atom silahı geliştirmeyi yasaklamaya kalkmasını büyük bir sahtekârlık olarak değerlendiriyoruz. Fakat suvunduğumuz herkesin kendi atom silahını geliştirme hakkı değil. Atom enerjisinin "barışçıl kullanımı" denen şey, insanlığın geleceğini nasıl tehlikeye atıyorsa, atom silahları ile yürütülecek bir savaş ondan da fazla geleceğimizi tehdit eden bir şeydir. Bütün atom silahlarının derhal ve kayıtsız koşulsuz yok edilmesinden yanayız.

Anti atom mücadelesi en fazla işçi sınıfını ilgilendirmelidir!

Çernobil sonrasında batıdaki emperyalist güçlerin atom lobicileri atom reaktörlerine karşı gelişen güvensizliği, milyarlarca dolarlık reklam kampanyaları ile "Bizim reaktörlerimiz güvenliklidir!", "Çernobil batıda mümkün değildir!" yalanlarını yayarak aşmaya çalıştılar. Atom enerjisinin ucuz ve temiz enerji olduğu yalanları temelinde hatta atom enerjisi, fosil yakıtların kullanılması sonucu ortaya çıkan genel ısınma/iklim felaketine karşı çözüm olarak sunuldu. Atom lobicileri kampanyalarında oldukça başarılı da oldular. Unutma özürlü insan belleği de, Çernobil'in derslerinin unutulmasında yardımcı oldu.

Şimdi Çernobil'den yirmibeş yıl son-

ra bu kez Fukuşima'da yanan reaktörlerden göge yükselen radyoaktif dumanlar, suya karışan plutonyum, sezyum bütün insanlığa atom enerjisini bugünkü teknikle kullanmaya kalkmanın ne anlama geldiğini hatırlatıyor.

Atom lobicileri Fukuşima'da olanları basit, gündelik bir olaymış gibi geçiştirmeye çalışıyor. Bütün dünyada emperyalistlerin medyası Fukuşima'nın bilinçlere kazınmasını engellemek için elinden geleni yapıyor. Fukuşima haberleri haberler içinde –eğer yer alırsa– "bütün dünyadan" ve arka sıralarda haberler içinde veriliyor. Türkiye gündemini belirleyen medyada İbrahim Tatlıses'in vurulması, Fukuşima'dan on kat daha önemli bir haberdi!

Gerçekte, insanlığın geleceği konusunda kaygısı ve iddiası olanlar açısından Fukuşima son on yılların en önemli olayıdır. Sözkonusu olan insanlığın geleceği olup olmayacağı sorusudur. Fukuşima bu soruya "atomla gelecek yoktur" cevabını veriyor.

Emperyalistler için günün maksimum kârı belirleyicidir. Onlar açısından Fukuşima, Çernobil gibi unutulup gidecek bir kazadır nihayet. Bu arada milyonlarca insan hasta olmuş, ölmüş, fark etmez. Zaten çok fazla insan vardır! Çernobil ve çevresinde hayat bitmiş fark etmez. Nasıl olsa sömürülecek başka alanlar vardır. Milyonlarca insan yerini yurdunu terk etmek zorunda kalmış fark etmez! Onları gitmek zorunda kaldıkları yerde sömürmek de mümkündür! vs.

Atom enerjisi ile elektrik üretmek azami kâr getirdiği sürece, emperyalistler atom reaktörlerini çalıştırmaya devam edecek, yeni atom reaktörleri inşası için birbirleriyle kıyasıya rekabet yürütecektir. Emperyalistler dünya hegemonyası mücadelesinde atom silahlarının tekelini elinde bulundurmaktan da vazgeçmeyecektir.

Bu yüzden atom enerjisine karşı, atomun savaşçı ve "barışçı" kullanımına karşı mücadele emperyalist sisteme karşı mücadele olarak yürütülmek zorundadır. Bu mücadele demokrasi mücadelesinin, sosyalizm-komünizm mücadelesinin en önemli parçalarından biri olarak yürütülmek zorundadır.

İşçi sınıfı, kapitalist toplumun en devrimci, sömürüsüz bir dünyayı yaratmaktan çıkarı olan tek sınıfı olarak, insanlığın geleceğinin mimarı olacak tek sınıf olarak, antiatom mücadelesine sahip çıkmalıdır. İşçi sınıfı bu mücadeleyi en önemli görevlerinden biri olarak kavramalı, bu mücadelenin başına geçmelidir. Son çözümlemede bu mücadele insanlığın varlık–yokluk mücadelesidir. Ve bu mücadele kapitalizm çerçevesi içinde çözüm arayan küçük burjuva-yeşil hareketin önderliğine bırakılmayacak kadar önemli bir mücadeledir.

Atom enerjisinin bugün kullanımının gerçek tehlikeleri konusunda yürütülecek yoğun bir kampanya ertesinde atom enerjisinin kullanımı konusunda yapılacak halk oylamaları ile karar verilmesi talebi, bugün demokrasi mücadelesinin bir talebi olarak ileri sürülebilir.

Haydi mücadeleye!

Türkiye'de ilk hedef Akkuyu'yu engellemek olmalıdır!

Nükleere hayır, hayır, hayır!

Bütün dünyada bütün atom santralleri derhal ve kayıtsız koşulsuz kapatılmalıdır!

Atom silahları derhal ve kayıtsız koşulsuz yok edilmelidir!

30 Mart 2011

DOĞA, İNSAN VE ÇEVRE SORUNUNA MARKSİST-LENİNİST YAKLAŞIM

Bolşevik Partimizin 2010 Haziranında yayınladığımız **Program'**ının 8. maddesinde emperyalizmin değişik alanlarda barbarlık demek olduğu açıklanırken, Çevre sorunu bağlamında şu tespitler yapılmaktadır:

** Emperyalizmin motoru ve temel dürtüsü mümkün olan en kısa zamanda, en büyük kârdır. Hal böyle olduğu için o doğayı, doğal kaynakları da maksimum kâr amacı doğrultusunda kullanmakta, doğayı mahvetmekte, yaşam temellerini yok etmektedir.*

Emperyalizm için doğa da aynı emekçi insan gibi basit bir sömürü nesnesidir Gelinen yerde emperyalizm dünyada milyonlarca yıl gelişmenin ürünü olan iklim dengesini bozmuş durumdadır. Bunun olası sonuçlarını bilim insanları "iklim felaketi" olarak adlandırıyor. Burjuva bilim insanları emperyalizmi sağduyulu davranmaya çağırıyor! Bu boşa çabadır. Çünkü emperyalizmin sağduyusunun adı azami kârdır."

Bu söylenenler çevre sorununda düşündüklerimizin anlayışımızın temelidir, özetidir. Çevre sorununda da gerçek çözüm emperyalizmin yıkılmasında, yeni, doğayla uyum içinde üretimi temel alan bir üretim sisteminin, yeni bir dünyanın kurulmasındadır. Şimdi çevre sorununun değişik alanlarına biraz yakından bakalım:

Çevre sorunu nedir?

İnsan ve doğada yaşayan tüm canlılar yaşadıkları süre boyunca karşılıklı olarak birbirleriyle etkileşim içindedirler. Bu etkileşim biyolojik, fiziksel sosyal, ekonomik ve kültürel alanları kapsar. Bu alanların hepsinin birleştiği ortam yaşanan doğa–çevredir. İnsan (ve hiç bir canlı) doğal çevresiz olamaz. İnsanın doğal çevresi ile ilişkisi bağlamında Engels'in 1886 da tamamladığı"Doğanın Diyalektiği" eserinde şu söyledikleri hâlâ güncelliğini korumaktadır:

"Kısacası, hayvan dış doğadan yalnızca ***yararlanır*** *ve salt varlığı ile onda değişiklikler meydana getirir; insan onda değişiklikler meydana getirerek, amaçlarına yarar duruma sokar, ona* ***egemen olur****. İnsanın öteki hayvanlardan son ve temel (özsel / BN) farkı budur, bu farkı meydana getiren de emektir.*

Bununla birlikte, doğa üzerinde kazandığımız zaferlerden dolayı kendimizi pek fazla övmeyelim. Böyle her zafer için doğa bizden öcünü alır. Her zaferin beklediğimiz sonuçları ilk planda sağladığı doğrudur, ama ikinci ve üçüncü planda da büyük çoğunlukta ilk sonuçları ortadan kaldıran, bambaşka, önceden görülmeyen etkileri vardır. Mezopotamya, Yunanistan, Küçük Asya ve başka yerlerde işlenecek toprak elde etmek için ormanları yok eden insanlar, ormanlarla birlikte nem koruyan ve biriktiren merkezlerin ellerinden gittiğini, bu ülkelerin şimdiki çölleşmiş durumuna zemin hazırladıklarını akıllarına hiç getirmiyorlardı. (…) İşte böylece her adımda anımsıyoruz ki, hiçbir zaman, başka bir topluluğu (yabancı bir halka / BN) egemen olan bir fatih, doğa dışında bulunan bir kişi gibi, doğaya egemen değiliz; tersine, etimiz, kanımız ve beynimizle ondan bir parçayız, onun tam ortasındayız, onun üzerinde kurduğumuz bütün egemenlik, başka bütün yaratıklardan önce onun yasalarını tanıma ve doğru olarak uygulayabilme üstünlüğüne sahip olmamızdan öte gitmez." (F. Engels, Doğanın Diyalektiği, Maymunun İnsanlaşmasında Emeğin Payı, MEE, cilt 20, s. 452 vd., Almanca; Türkçesi: F. Engels, Doğanın Diyalektiği, Sol Yayınları, 4. Baskı, s. 228-229)

Engels'in vurguladığı gibi bir parçası olduğumuz doğanın yasalarına uygun yaşamak zorundayız. Engels'in deyimiyle, doğanın "zafer"lerimizin "öcünü alması"nı istemiyorsak doğal dengeyi bozacak edimlerden kaçınmalıyız. Bu denge korunamadığı, insan doğal çevresiyle –doğa yasalarının da bilgisi temelinde– uyumluluk içinde yaşamadığı sürece bir bütün olarak insanlığın yaşamı da tehdit altındadır.

Kendini "efendi ve hükümdar", her şeyin olduğu gibi doğanın da da mutlak egemeni olarak görme, kavrama ve de buna göre davranma, insan–doğa ilişkisi hakkındaki bu yanlış anlayış, kapitalizmde –en azından son döneme kadar- âdeta bir inanç haline gelmiş, getirilmiştir. "Çevre sorunu" denen sorunun kaynağında, doğayı hoyratça sömürmeye, doğal kaynakları kurutmaya götüren bu yanlış anlayış yatmaktadır. Bu yanlış anlayış temelindeki uygulamalar sonucunda, son yüzyıl içinde katlanarak büyüyen ve bir çok burjuva bilim insanının da "çevre felaketi" olarak adlandırdığı, dünya yüzündeki bütün hayatı tehdit eden kriz ortaya çıkmıştır. Bu kendini değişik alanlarda, değişik biçimlerde göstermektedir.

Hava kirliliği ne demektir?

Bugün bilim insanlarının kabul ettiği

teoriye göre dünyamız takriben bundan 4,5 milyar yıl önce güneşten kopmuş helyum ve hidrojen gazından oluşan bir gezegendir. Bu gezegen zamanla soğumuş kendini güneşin ışınlarından korumaya yarayan Atmosfer dediğimiz bir nevi camekan ile çevrelenmiştir.

Çeşitli gazlardan oluşan atmosferin halk dilindeki adı havadır. Gezegenimizdeki tüm canlıların yaşamının ilk koşulu olan havanın %78'i azot, % 20,95 'i oksijen, %1'i argon, %0,35'i karbondioksit, %0,02 ise ozon gazlarından oluşur. Bu gazlar yoğunluklarına göre atmosferde çeşitli tabakaların oluşmasına yol açar.

"Hava kirliliği" denilen şey bu gazlardaki oran değişikliğidir. Kısa deyimle zehirli bir gaz olan karbondioksit oranının yaşamın vazgeçilemez unsuru olan oksijene oranla fazlalaşmasıdır. Bunun yanında havaya salınan –saç spreyinde, dedorantta, buzdolabı gazlarından klima gazlarına kadar geniş alanlarda kullanılan– hidrokloroflor karbon maddesinin gazları da, dünyayı bir zırh gibi çevreleyip, mor ötesi ışınların filtrelenmesi işlevini gören ozon tabakasını inceltmekte, yer yer delinmesine yol açmaktadır. Bunun sonucu güneşin zararlı ultraviyole (mor ötesi) ışınlarının delinen bu zırhtan dünyamıza filtrelenmeksizin doğrudan yansımasıdır. Ozon tabakasındaki kaybın rekor düzeylere ulaştığını BM'ye bağlı Dünya Metoroloji Örgütü'nün yaptığı açıklamalarından öğreniyoruz. % 40'lara varan tahribatta 2045-2060 yıllarına kadar iyileşme beklenmiyor. Koruyucu atmosfer tabakası aynı zamanda güneş ışınlarının verdiği ısıyı ayarlar. Bu ayarın bozulması, karbon döngüsünün değişmesi sera efekti denen olguyu yaratmıştır. Sonuç: Dünyanın ortalama ısısının giderek artmasıdır. Yine sonuç sıkça karşılaştığımız bir taraftan kuraklık, bir taraftan şimdiye dek görülmemiş boyutlardaki sel felaketleri vb. dir. Bu durum karşısında bir dizi burjuva bilim insanı bugün bir "iklim felaketi"nden söz ediyor.

Hava kirliliği sonucu iklim değişikliğinin dünya üzerindeki etkileri

Hava kirliliği küresel alanda;

— Kutuplarda çözülmüş donmuş topraklardan çıkan metangazı salınımına,

— Kuzey Kürede kozalaklı ormanlardaki gerilemeye,

— Denizlerde karbon pompalama sistemindeki bozulmasına,

— Amazon ormanlarının yok oluşuna,

— Antarktika'daki derin su akıntısının bastırılmasına,

— Batı Antarktika buz tabakasının çökmesine,

— Antarktika'da ozon deliği oluşmasına,

— Güney Pasifik Okyanusu'ndaki sera gazı salınımındaki bozukluk oluşmasına,

— Hint musonlarının istikrarsızlaştırılmasına,

— Sahara çölünün yeniden yeşillenmesine

— Batı Afrika musonlarının yer değiştirmesine,

— Tibet platosu yüzeyindeki kararmasına,

— Arktika deniz buzullarındaki kayıplara,

— İklime bağlı Kuzey Avrupa üstündeki ozon deliğine,

— Atlas Okyanusu'ndaki derin su akıntısının bastırılmasına,

— Grönland buzullarının erimesine,

yol açmıştır.

Bilindiği gibi karbonlu maddelerin yakılmasıyla elde edilen enerji kapitalizm-

de hep katlanarak fazlalaşmıştır. Sanayi devrimi kömür, petrol vb. fosil yakıt kaynaklarının kullanımını çok büyük ölçüde arttırmış, bunlardan doğaya salınan karbondioksit ve metan gaz miktarları da büyük oranda artmıştır, artmaktadır. Bugün biliyoruz ki; bu artışta emperyalist ülkelerin payı-sorumluluğu % 90 iken dünya nüfusunun büyük bir bölümünü oluşturan diğer ülkelerin payı %10'dur.

İnsanlar ve hayvanlar günlük yaşamlarında azot ve oksijen solurken karbon salarlar. Karbon emen ve fotosentez olayıyla doğaya oksijen kazandıran yeşil alanların daralması da bu dengenin bozulmasında önemli bir etkendir. Kapitalizmdeki doğal dengeye uyumsuz yapılaşma anlayışı da, yeşil alanları daraltmış, ormanların azalması önceki yıllara göre hep katlanmıştır.

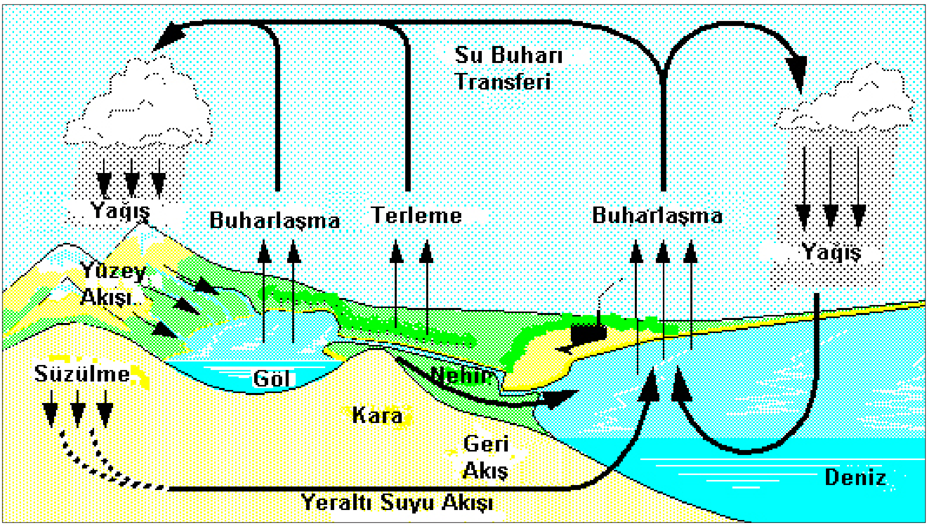
Yani sözün kısası kapitalist sistem azami kâr hırsı üzerine kurulu olduğu için, doğa ile uyum içinde dengeli bir yaşamın temeline dinamit koydu. Kapitalist sistemin, enerji kullanımında hep kolayına kaçışı ve kısa zamanda kâr hesapları birçok doğa felaketlerinin sebebidir. Bugün doğadaki barbarlığın baş sorumlusudur. Doğal gelişmenin önündeki esas engeldir. Soluduğumuz havayı kirleten esas faktördür. Bu sistem içinde köklü bir çözüm yoktur.

Su kirliliği ne demektir?

Gezegenimizin %80 'i sudur. İlk hayat suda başlamıştır. Bitkiler ve hayvanlar suyu kullanarak yaşamda kalırlar. Bugün insan vücudunun ortalama %70'i sudur. Bu oran yaşa göre azalır yükselir. %7-10 oranındaki azalma insanda bayılma ve bilinç kaybına sebep olur. %12-15 arasındaki kayıp ölüm demektir.

Dünyamızda bir su döngüsü vardır ve döngü sayesinde su tekrar tekrar kullanılmaktadır. Güneş enerjisinin sağladığı bu hidrolojik döngü, yani buharlaşma, yoğunlaşma ve yağış suyun hareket halinin esasıdır. Bu döngü sayesinde dünyadaki tüm suların %99'u bu sistem içinde birbirine bağlıdır. İnsanlar ve tüm diğer canlılar bu döngüyle alıp kullandıkları suyu tekrar bu döngüye geri verirler.

Şemada görüldüğü gibi yeryüzü su-

larının birleştiği yer okyanuslardır. Sular muazzam bir canlı yaratık hazinesidir. Bundan dolayı da beslenme ve gıda deposudur. Sularda meydana gelecek bir denge bozukluğu dünyadaki yaşamı ciddi ve olumsuz anlamda etikleyecek bir durum anlamına gelir.

Bu döngü sırasında suya karışan suyun özüne aykırı tüm elementler suyun biyolojik, fiziksel ve kimyasal özelliklerini değiştirirler. Suyun özündeki bu değişiklik suyun kirlenmesi anlamına gelir. Bilindiği gibi her kirlenen genelde su ile temizlenir. Hava ve toprak bile kirliliğini suya verir. Bu temizlik sırasında kirletici madde suda erimediği zaman su yüzeyinde oluşacak kirli tabaka sudaki hayatı etkiler. Yani amosferdeki oksijen ve ısı alışverişini zorlaştırır. Bu sudaki yaşamın da tehdidi demektir. Genelde organik maddeler oksijenle tahribata uğrar ve zamanla parçalanıp zararsız hale gelirler. Petrol ürünleri gibi bir kısım organik maddeler uzun süre ayrışmadan kalabilirler.

Sanayi devrimiyle birlikte su kıyılarında kurulan fabrikaların tüm pisliği uzun süre hiçbir tedbir alınmaksızın sulara akıtılmıştır. Bunun sonucu olarak nehirlerde canlı türleri giderek yok olmaya yönelmiş, yer yer nehirlerde örneğin balık kalmamıştır. Sudaki canlıların uğradığı tahribat, karadakilere de yansımış, karadaki canlıların su kullanma alanları daratılmıştır. Sırf yeryüzü suları değil, aynı zamanda yeraltı suları da bu kirlenmeden nasibini almış durumdadır. Bugün temiz su sorunu dünya çapında önemli bir sorun olarak gündemdedir. Yakın gelecekte su savaşları olacağı senaryoları bugünden yazılmaya başlanmıştır.

Suyun kirlenmesinin beraberinde getirdiği olumsuz sonuçlar sürekli fazlalaşmaktadır. Temiz su kaynakları giderek azalmakta, dünyadaki yaşam daha fazla tehdit altında kalmaktadır. Kapitalizm bu tehdidi körüklemekle kalmıyor, bundan bile kârlar elde etmenin hesaplarıyla uğraşıyor. Artık gelinen noktada kimi ülkelerde yer yer 1 litre içme suyu 1 litre benzinden daha pahalı durumadır.

Emperyalist / kapitalist burjuvazinin normal üretim sırasında doğada / suda yol açtığı tahribat yetmiyormuş gibi bir de yine aslında maksimal kâr dürtüsünden kaynaklı “tedbirsizlik”, “insani hata” vb. sonucu meydana gelen “kaza”ların açtığı tahribat da işin cabasıdır. Örneğin: Emperyalist burjuvazinin en önemli enerji tekellerinden British Petrol’un azami kâr hırsı yüzünden 2010 Nisan ayında Meksika körfezindeki **Deepstar Horizon** Petrol Sondaj Kulesinde (Platformunda) **patlama** sonucu 800 milyon litre ham petrol denize akmıştır. 1991’ de Irak üzerindeki petrol savaşı sırasında 1 milyar 741 bin litre ham petrol Basra körfezine akmıştır. Emperyalist kapitalist burjuvazinin bu yönlü suçları da çok kabarıktır.

Toprağın kirlenmesi ne demektir?

Toprak; yerkürenin dış kabuğunu kaplayan, taşlar, kayalar ve organik (bitkiler-hayvanlar vs.) maddelerin ayrışması ve karışımından meydana gelen, üstünde geniş canlılar alemini barındıran örtüdür. Bitkilerin durak yeri ve besin deposudur. Bu madde belirli oranda su ve hava da içerir. Bu biyosfer tabakası (canlı küre) dünya canlılarının üstünde yaşadığı 16-20 km. kalınlığında bir tabakadır. İnsan ve hayvan biyosferinin de temel öğesidir. Toprak; hava ve sudan sonraki yaşamın bir diğer halkasıdır. Halk ozanı Veysel’in dediği gibi insanın “sadık yari”dir. Toprakta meydana gelecek tüm olumsuz değişim ve etkilenmeler yaşamı önemli oranda etkileyecek güce sahiptir.

Hava ve suyun kirlenmesinin toprak kirlenmesini etkilememesi elbette beklenemez**. Toprak kirlenmesi** toprak yüzeyine ve içine bırakılan atık maddelerin toprağın özelliklerini değiştirmesi olayıdır.

Toprağın kirlenme halleri:

— Sanayi atıkları yoluyla kirlenme – Kimyasal atık maddeler vs.

— Kentsel atıklar (çöpler-ambalaj vb) ile kirlenme,

— Asit yağmurlarıyla kirlenme, kirlenen havanın yağmur yoluyla toprağa inmesi,

— Tarımsal ilaçlar, gübreler vs. yoluyla kirlenme, sodyum, fosfor, potasyum, kalsiyum, magnezyum, demir, çinko, bakır, mangan, bor gibi maddeler içeren suni gübreler, aşırı ve bilinçsiz kullanım sonucu toprağını yapısı bozar ve toprak kirliliğine yol açar.

— Yanlış yapılaşma yoluyla kirlenme, toprağı koruyan bitki örtüsü ve ormanların yokedilmesi, bu bağlamda dünyanın akciğerleri olan tropik ormanlar gün geçtikçe daha da azalmaktadır. 1950 yılında 16-17 milyon kilometrekarelik bir alanı kaplayan tropik ormanların kapladığı alan 1985 de 8,5 milyon kilometrekareye düşmüştü. Bu korkunç tahribat son on yıllarda da sürdü. Gelinen yerde tropik ormanların kapladığı alan 4,1 milyon kilometrekareye düşmüş durumda. Aslında bir nevi dünyanın akciğerleri işlevine sahip bu ormanların da 2030 yılına gelindiğinde % 60 oranında kaybolma tehlikesi söz konusudur.

— Nükleer kirlenme, atom santrallerinde meydana gelen kazalar ve sızıntıların sonucu havaya karışan –serbest kalan– radyoaktif moleküllerin yağmur ve rüzgarın taşımasıyla toprağa inmesi yoluyla meydana gelen kirlenme,

— Erozyon yoluyla kirlenme (verimli topraklar yağışlar yoluyla, bitki örtüsünün yok edilmesi sonucu, eğimden dolayı deniz ve göllere taşınır.)

Yukarda sıraladığımız toprağın kirlenme halleri aslında dünyanın giderek yaşanılmaz hale gelmesi anlamına gelmektedir. Ve bu yaşanılmaz hale gelme olayı, doğanın kendi içdöngüsü sonucu, kendiliğinden oluşan bir şey değil. İnsan, insanın kapitalist üretim hallerinin sonucu ortaya çıkan bir durum. İtici gücü azami kâr dürtüsü olan kapitalist üretim tarzı, kendi mantığı içinde bir avuç azınlığın mutlu ve rahat yaşamı için, doğanın hoyratça talan edilmesine, doğal kaynakların kurutulmasına yol açıyor. Gezegenimiz yaşanılmaz bir hal alıyorsa bu emperyalist/kapitalist sistemin barbarlığının yarattığı bir durumdur.

Atom kirliliği ne demektir?

Kapitalist sistemde insan yaşamının değerini nasıl yitirdiğine en iyi örneklerden biri, atomun enerji üretiminde kullanması meselesidir. Atomdan elde edilen enerjinin/ ve silahın (ki bu hangi yalanla üzeri örtülmeye çalışılırsa çalışılsın gerçekte atom enerjisini sahiplenmenin temel faktörlerinden biridir) beraberinde getirdiği problemler yalnız günümüze ait değildir. Atom enerjisinin bugün kullanımı aynı zamanda gelecek kuşakların yaşamının da ipotek altına alınmasıdır.

Bunun böyle olduğunu 1986'da Rusya/ Çernobil “kaza”sında, 2011 başlarında ise Japonya depremiyle birlikte Fukuşima’da yaşadık. Unutma özürlü insan belleği Çernobil’i unutmada yardımcı oldu ama, Fukuşima bu gerçeği yeniden hatırlattı. Çernobil’den yirmibeş yıl sonra bu kez Fukuşima’da yanan reaktörlerden göğe yükselen radyoaktif dumanlar, suya karışan plutonyum, sez-

yum bütün insanlığa atom enerjisini bugünkü teknikle kullanmaya kalkmanın ne anlama geldiğini bir kez daha hatırlattı.

Bugün insanlığın başına bela olan yalnızca "kaza"ya uğrayan reaktörlerdeki yayılan radyasyonun ötesinde bu çöp atıklarının nasıl saklanacağıdır. Emperyalist sistemin bugün bu atom çöplerine bulduğu çözüm: Kimileri variller halinde para karşılığı "fakir ülkelere" yollamakta, kimileri de varillere doldurtup gemilerle okyanus derinliğinde bu gemileri batırmaktadır. Okyanus derinliklerinde yapılan atom silahı denemelerini yaydığı radyoaktif kirlilik işin diğer bir yanıdır.

Büyük yalanlar...

Çernobil çok net olarak bir şeyi, insanlığın geleceğine karşı sorumluluk duyan herkese göstermişti: Bugünkü teknik ile "öngörülebilir en kötü kaza"ları (GAU ve süper GAU'ları) dışlamak mümkün değildir. GAU ve süper GAU, yalnızca bunların gerçekleştiği alanda ve zaman diliminde değil, dünyanın her yanında ve yüzyıllarca süreli olarak hayatın, insanlığın geleceğinin tehlikeye atılmasıdır.

— "**Güvenlikli" atom teknolojisi**, atom tekellerinin maksimum kâr dürtüsü temelinde yaygınlaştırdığı büyük bir yalandır.

Kaldı ki; hiç bir kaza vb. olmadığı şartlarda bile, üretimde ortaya çıkan radyoaktif atom çöpünün nasıl zararsız hale getirileceğinin bilinmediği, bu sorunun teknik olarak çözülmemiş olduğu şartlarda, atom santralleri kurmak insanlığın geleceğinin tehlikeye atılması, insanlığa karşı sorumsuzluk ve suçtur. Bu sorumsuzluk ve suç bugün emperyalist devletlerin arkasında durduğu atom tekelleri tarafından yoğun bir şekilde işleniyor. Çünkü bu tekeller atom enerjisinden yararlanarak ürettikleri elektrikten muazzam kârlar elde ediyorlar. En kısa sürede en fazla kâr dürtüsü emperyalist sistemin temeli. Onlar için insanlığın geleceği değil, onların bugünkü maksimum kârı belirleyicidir.

— **Enerji eksiğinin giderilmesi için atom teknolojisi kaçınılmazdır**: Bu atom lobicilerinin standart büyük yalanıdır.

Bugün 1940'lı, 1950' li yıllarda, bu tekniğin kullanılmasının sonuçları henüz somut olarak bilinmediği dönemdekinden değişik olarak, bunu tespit edebilecek durumdayız, ve tespit etmek zorundayız. Pratik bunu dayatıyor. Fukuşima örneği ortada. Bu tekniğin bugün kullanılmasına karşı çıkmak teknik, ilerleme vs. düşmanlığı da değildir.

İnsanlığın geleceği konusunda kaygısı ve iddiası olanlar açısından Fukuşima son on yılların en felaketli önemli olayıdır. Söz konusu olan insanlığın geleceği olup olmayacağı sorusudur. Fukuşima bu soruya, "atomla gelecek yoktur" cevabını bir kez daha vermiştir.

Çernobil ve çevresinde hayat bitmiş, fark etmez. Nasıl olsa sömürülecek başka alanlar vardır! Milyonlarca insan yerini yurdunu terk etmek zorunda kalmış, fark etmez! Onları gitmek zorunda kaldıkları yerde sömürmek de mümkündür! vs. İşte emperyalist yaklaşım budur.

Dünyanın neresinde olursak olalım, radyoaktif tehlikeden korunmak, etkilenmemek mümkün değildir. Atom kirliliği tüm diğer kirliliklerin içinde en önemli olanıdır. Çünkü insanlığı toptan tehdit etmektedir. Kısa vadeli değil, bilakis binlerce yılı içine alan bir tehdittir.

Doğa kirliliği içine giren diğer bazı konular örneğin; gürültü kirliliği, türlerin yok olması, genetiği değiştirilmiş ürünler, hormonlu yiyecekler, kentleşmenin beraberinde getirdiği çöp ve amba-

laj vb. sorunlar da kapitalist/ emperyalist sistemin illetleri olarak adlandırılabilir yan sorunlardır.

Tüm yukarda değindiğimiz yeryüzündeki yaşamı tehlikeye sokan sorunlar karşısında burjuvazinin tavrı nedir diye sorulduğunda, karşılaştığımız zirvelerdeki zırvalarla katedilen “yol” buna açık cevap vermektedir: Batsın bu dünya, ben bugünkü azami kârıma bakarım! Yarın beni ancak kitleler tarafından zorlanırsam ilgilendirir! O zaman da yeşillere bürünüp, sehtekârca ilgilenir gibi görünür, yine bildiğimi okurum!

Zirveler ve sonuçları zırvalar !

Düzene bağlı olmasına rağmen öncelikle kimi emperyalist ülkelerde gelişen yeşil hareket emperyalist burjuva ve onun çeşitli kurumlarını da zorunlu olarak harekete geçirmiştir. Çevre sorunu bir dizi “zirveler”de gündeme alınmış, alınmak zorunda kalınmıştır.

Bu zirveler içinde en önemlileri; 1972'deki Stockholm Deklerasyonu’nun yayınlandığı zirve, 1992'deki Rio Deklerasyonu ve 1997 Kyoto Protokolü'dür. Bunlardan “en ilerisi” olma konumundaki Kyoto Protokolün sonuçları özetlendiğinde hedefler şunlardı:

— Atmosfere salınan sera gazı miktarı %5'e çekilecek,

— Sanayiden, motorlu taşıtlardan ve ısınmadan kaynaklanan sera gazı miktarının azaltıması için yeni yasalar düzenlenecek,

— Daha az enerji ile ısınma, daha az enerji tüketen araçlar, çöp depolamada çevrecilik temel ilke olmalı,

— Alternatif enerji kaynaklarına yönelme,

— Fosil yakıt yerine bio dizel kullanma,

— Fabrikalarda atık işlemleri yeniden düzenlenmeli,

— Güneş enerjisinin önü açılmalı,

— Fazla karbon üretenden fazla vergi alınmalı,

Aralık 2006'ya gelindiğinde Kyoto protokolü 169 ülke tarafından imzalamıştı. ABD hâlâ imzalamayan ülkeler içinde idi. Türkiye 2013'e kadar azaltmama koşulu ile imza atmış durumdaydı. En fazla salınım içinde ilk 10'da yeralan Hindistan ve Çin imza atmalarına rağmen, salınım azaltma diye bir sorumlulukları yoktu. Almanya gibi azaltmayı kabul edenler para ile başkalarının hakkını satın almakta idiler. Tahribat tüm hızı ile sürüyordu. Yani sözün kısası Cancun 2010'da yapılan yeni zirvede de aslında emperyalist büyük güçlerin çıkarlarının alınan kararlarda belirleyici olduğu bir kez daha görüldü. Kapitalist sistemin doğasındaki rekabet ve dalaş gereği bunların da uzun vadede bir paydada ortak hareket etmeleri mümkün değildir. Bu anlamda da, burada andığımız ve anmadığımız tüm çevre **zirveleri** gerçekten emperyalist/kapitalist sistemin **zırvaları** olmanın ötesine geçmiyor ve geçemez de.

Çevreyi kirleten, doğal dengeyi bozan koşulları anlattık. Şimdi biraz da bozulan dengenin yarattığı tahribatın rakamsal sonuçları aktaralım.

Küresel ısınma ve iklim değişikliğinin kimi sonuçları

Iklimdeki istikrarsızlıklar kimi zaman uzun şiddetli kuraklık ve kimi zamanda aşırı sağanak yağışların yol açtığı sel felaketleri biçiminde kendini gösteriyor.

Her iki durumda da doğal olmayan insan ölümlerinin fazlalaşması, insan sağlığı açısından salgın hastalıkların yolunun açılması, hayvanların telef olması, do-

ğal bitki örtüsünün tahribata uğraması sözkonusu. İnsanların yaratmış olduğu maddi değerlerdeki kayıplar ise olayların ekonomik-sosyal yanına ilişkindir. Sonuçta en büyük acıyı, derdi, yıkımı yaşayan hep büyük insanlıktır. Emekçi halkların yaşadığı yıkım, salgın hastalıklar ve ölümlerdir.

Tarım ve gıda üretiminde düşüş kuraklıkla ve sel felaketleriyle iç içedir. Açlık anlamına gelen bu durum en fazla gezegenimizde en yoksul alan olan kıta Afrika'yı etkilemektedir. Bugün yüksek boyutlardaki açlık tehlikesinin 2050'lerde %18 daha artacağı tahminleri sözkonusudur. Küresel ısınma zaten tarımın güçlükle yapıldığı kurak arazilerin iyice çölleşmesine yol açmaktadır.

Değişen iklim koşulları canlı türlerinin beslenme zincirindeki değişikliklerle yaşamı olumsuz etkilemekte, göçü gündeme getirmekte, bazı türler müzelik olmakta, zincirleme sonuçlar biyolojik çeşitliliğe korkunç zararlar vermektedir. Isınma bitki örtüsünü yangınlara karşı daha dayanıksız hale getirince, orman yangınları sıklaşmakta ve bu yangınlar sonucu daha fazla CO_2 salınarak yeni küresel ısınmaları tektiklemektedir.

Pasifik ve Atlas Okyanusu kıyılarını sıkça vuran kasırgaların iklim değişikliği sonucu olduğu artık inkâr edilemez durumdadır. 2005 ADB'nin New Orleans eyaletini vuran, 1800 kişinin ölümüne neden olan kasırganın benzeri, Şubat 2011'de de yaşanmıştır.

Ocak 2011'de Avustralya'yı vuran sel felaketinin benzeri birkaç gün arayla Brezilya'da yaşanmış toprak kaymaları sonucu yüzlerce insan yaşamını yitirmiştir. Bangladeş'te her yıl tekrarlanan sel felaketleri artık haber olma niteliğini yitirmiştir.

İklim değişikliğinin Avrupa'daki beklenen etkileri ise;

— Nehir yatağı havzalarının, tehlikeli akıntılara sahip kısımları günümüzde %19 iken, 2070'lerde bu alanlar %34-36'ya çıkacak,

— Milyonlarca insan sulak alanlarla iç içe yaşamak zorunda kalacak,

— 2080'lerde kıyı şeritlerinde fazladan 2-3 milyon kişi daha sellerden etkilenecek,

— 2070'lerde akarsu su potansiyelleri Avrupa'nın güneyinde %20-50 arası düşerken, kuzeyde %15-20 artacak,

— Alp buzullarının küçükleri kaybolacak, büyükler %30-70 arası eriyecek,

— Mevsimlerde kaymalar olacak,

Kutuplarda ve diğer bölgelerde beklenen bazı etkiler ise;

— Kuzey kutbundaki deniz buzulları 2100'e kadar %22-33 arasında eriyecek, bu erimeler sonucu deniz seviyesinin 18-59 cm. arasında yükselmesi tahmin ediliyor,

— Anda 500 bin km^2 olan Himalaya buzul alanı, 2030'larda 100 bin km^2 kadar gerileyebilecek,

— Asya'da birçok ülkede açlık sorunu daha da fazla gündemi işgal edecek,

— 2025'lerde içme suyu sıkıntısı çeken insan sayısı dünya nüfusunun yarısına yaklaşacak,

— Ada devletlerin sular altında kalma ihtimali yükselecek,

— Gezegenimizde 1992 yılına göre 12,5 milyon canlı türü yaşarken, beslenme problemi sonucu önümüzdeki 100 yıl içinde bu rakamın yarıya düşeceği hesapları yapılıyor. Bunu anlamı ortadan kaybolan her tür diğer türlerin yaşama şanslarını zayıflatması demektir.

Konumuzla ilgili Şubat 2007 BM Raporuna göre;

— Dünya çapında +2 derece sıcaklık artışı ile genel su sıkıntısı başlayacak,

— K. Amerika’daki kum fırtınaları tarımı yok edecek, deniz seviyesi yükselecek, canlı türlerinin % 30’u yok olacak..,

— Dünya çapında +5 derece sıcaklık artışı koşullarında deniz seviyesi ortalama yükseliği 7 metre artacak, bunun anlamı milyonlarca km²'lik karasal alanın su altında kalmasıdır.

— Dünya çapında +6 derece sıcaklık artışı yüzmilyonlarca insanın elverişli koşullarda yaşamak için göçe başlaması demektir.

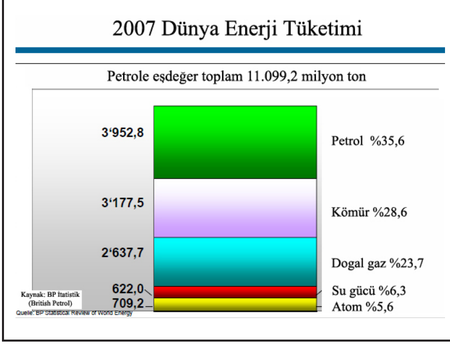
Burada yazdığımız sonuçların hiçbiri asla felaket tellallığı değildir. Bilakis yerküremizin üzücü halidir.

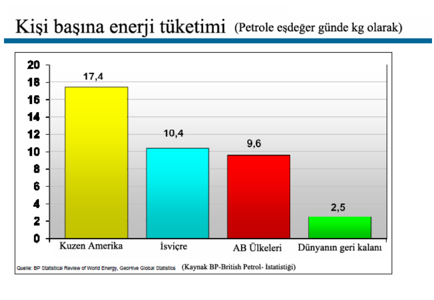
Enerji sorunu nedir ?

Bildiğimiz gibi enerji insanın yaşam kalitesini iyileştiren ekonomik ve sosyal ilerlemeyi sağlayan en önemli faktör olmuştur. 2007 sayılarına göre 1,5 milyar insan hâlâ elektriğe kavuşabilmiş değildir. Bu insanlık Afrika ve Asya’nın kırsal alanında yaşayanlardır.

Aşağıdaki iki tabela bizlere sorunu tüm açıklığayı ile ortaya koymaktadır. Bu rakamlara göre dünya enerji tüketiminin %87,9 dünyayı karbon açısından kirleten fosil yakıtlardan elde edilmektedir. Buna %5,6'lık atom enerjisi kullanımı sırasından yayılan radyasyon kirlenmesi payının yarattığı eklediğimizde çıkan sonuç %93,5 enerji tüketimi yeryüzü canlılarına zarar veren maddelerden sağlanmaktadır. Bu yazımızın yazıldığı 2011 Nisan ayı verileri yenilenebilir enerji kullanımının –(barajları-suyu) hesap dışında tutarsak–, dünya çapında henüz %1'ler civarında olduğunu göstermektedir.

Dünya enerji talebinin 2030’larda –yılda %1,5 artışla– 2007 sayılarının %40 kadar üzerine çıkacağı hesaplanmaktadır. Yani 2030'lara kadar emperyalist barbarlığın son bulmaması halinde –ki görünen o– dünyanın kirlenmesi devam edecektir. Çünkü BP (British Petrol) raporlarına göre, bilinen ve kullanılan petrol rezervelerinin ömrü 42 yıl, gaz rezervelerininki 60 yıl ve kömür rezervelerinin ömrü ise 122 yıl olarak belirlenmiştir. Atom enerjisinin hammaddesi uranyumun tüm dünyada 880 bin ton rezerve ile 2100'lerde tükenecek kadar sınırlı olduğu da bilinen gerçektir. Fakat bilinen bir gerçek de kapitalizm bu alanlara yaptığı yatırımdan son damlasına kadar yararlanmadan, azami kârını sağlamadan fosil yakıt ve atom alanlarını gönüllü terk etmeyecektir. Zaten bu alanlara sahip olmak için yürütülen savaşlar bunu defalarca ispatlamıştır. İnsanlık ya-

şanabilir bir dünyanın geleceği açısından ne kadar çabuk fosil yakıt kullanımını terk ederse, ne kadar çabuk atom enerjisi üretiminden vazgeçerse kendinden sonrakilere o ölçüde daha dengeli bir yerküre bırakacaktır.

Atomdan elde edilen enerjinin ne kadar zararlı olduğunu yukarda anlattık. Insanlık bugünki koşullarda atomdan vazgeçmek zorundadır.

Sudan elde edilen enerji doğal dengeye zarar veriyor mu?

Sudan elde edilen enerji temiz enerjidir. Bu enerjinin elde edilmesi için barajlar gereklidir. Hidroeletrik santralleri (HES) enerji üretiminde ilk kullanılan yöntemlerdendir. Barajlardan yalnızca elektrik elde edilmez, bunlar aynı zamanda tarım arazilerinin sulanması, sel ve taşkınları önleme ve yerleşim alanlarının su ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılabilir depolardır. Diğer yandan akan suyun önünü kesip çekilen setlerle yapılan barajlar suyun doğal döngüsüne yapılan bir müdahaledir. Önü kesilen suyun yüzeyi yapay göller şeklinde genişler ve bu genişleme suyun buharlaşmasını fazlalaştırır. Nehirlere atılan zararlı atıklar böyle göllerde birikir. Doğal döngü sonucu akan suyun temizlenme süreci dumura uğrar ve bu sularda yaşayan canlılar zarar görür. Nitekim büyük barajların olduğu alanlarda tatlı su balık türleri %20 azalmıştır. Barajlar yapıldığı alanlarda iklim değişikliklerine de sebebiyet vererek yağış düzenini etkiler. Barajlar aracılığıyla yapılan sulamalarda da toprağın tuzlanması, çoraklaşma sözkonusudur. Akarsular aynı zamanda deniz suyunun tuz oranını da belirler. Barajlar buna da müdahaledir. Nehirlerin denizle birleştiği havzalarda doğal denge kısa zamanda bozulur ve balık ve benzeri deniz ürünleri giderek azalır, an gelir tükenir. Çünkü barajlar, akarsuların taşıdığı balıkların ve deniz canlılaırnın beslenmesine yarayan bir dizi organik maddenin taşınmasını durdurur. Nil, Amazon, Dinyeper, Tuna, Yangtse, Fırat, Dicle ve daha nice nehrin denizle birleştiği havzalarda yaşananlar bu söylediklerimizi doğrular niteliktedir. Hele hele büyük barajların yapımı için istimlak edilen alanlarda yaşayan insanların göçü ise, işin bir başka olumsuz yanıdır. Arkelojik kazıların bu tür baraj alanları içinde kalması ise bir başka sorundur. Barajlardan 50-60 yıl yararlanma adına –ki şimdiye kadarki tecrübeler barajlardan yararlanma süresini 50-60 yıl olarak gösteriyor– binlerce yıllık insanlık kültürü-tarihi bile bile sular altına gömülmektedir.

Bütün bunlar, suyun yenilenebilir enerji kaynağı olmasına rağmen, bu enerji türünden yararlanmada da çok dikkatli davranılmasını gerektiğini gösteren şeylerdir. Sonuç olarak geçmişten, Sovyetler Birliği'nin deneyiminden de dersler çıkarmak zorundayız. Dünyanın en büyük gölü ya da "iç denizi" konumundaki Hazar gölü, onu besleyen iki büyük nehrin üzerinde kurulan büyük barajlar sonucu bugün önemli ölçüde kurumuş, çölleşmiş durumdadır. Bu barajlar kurulurken kuşkusuz bugünkü sonuçlar öngörülmüyordu. Biz ise bu sonuçları görüyoruz. Partimizin programının 58. maddesinde "Demokratik halk iktidarı enerji siyasetinde yenilenebilir enerji kaynaklarını doğaya en az zarar verecek biçimde kullanmayı şiar edinir." denirken bu tecrübeleri de dikkate almıştır. Programın karara bağlandığı kongremizde alınan özel bir kararda bugünkü teknikle barajlara genel karşı çıkışın temelinde de bu kaygılar yatmaktadır.

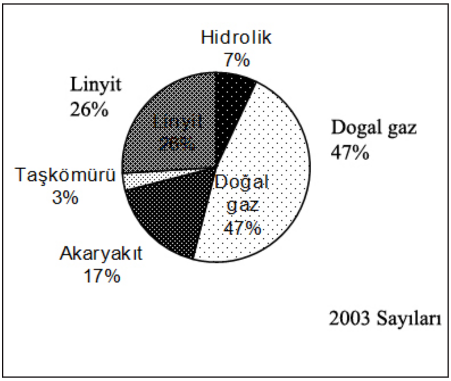
Kuzey Kürdistan - Türkiye açısından durum nedir?

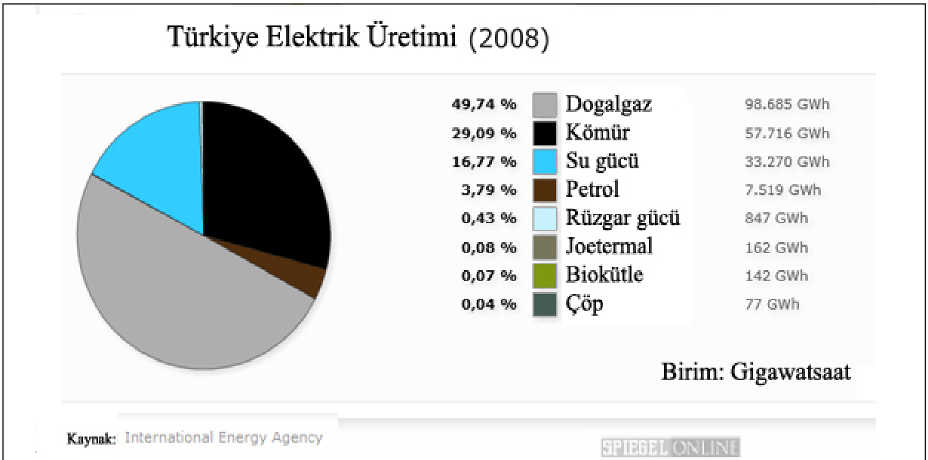
Türkiye emperyalist sistemin bir parçası olduğu için, Türkiye'yi yönetenlerin farklı yaklaşıma sahip olmaları düşünülemez. Türkiye enerji üretiminde ve kullanımında ağırlıklı olarak fosil enerjiye yönelmiştir, yönlendirilmiştir. Enerji sektöründe halklarımızın değerleri tarumar edilmekle kalınmamış, aynı zamanda insanımızın geleceğide ipotek altına alınmıştır.

Aşağıdaki iki tablo durumu ortaya koymaktadır. Türkiye yenilenebilir enerji cenneti olduğu halde fosil yakıta bağımlı kılınmıştır. Bu bağımlılığın bir diğer yanı ise, enerji kaynakları bakımından ithalatçı konumda olunmasıdır. 2009 itibarıyla Türkiye petrol ve doğal gazdan elde edilen enerjide %90, kömürde ise %20 dışa bağımlıdır. Türkiye'nin toplam enerji ihtiyacının %74'ü ülke dışından sağlanır. Örneğin doğal gazın %62'si Rusya'dan, %12'si Iran ve %12'si Azerbaycan'dan geri kalan Cezayir ve Nijerya'dan satın alınmaktadır. Türkiye'de enerji sektörü silahlanmadan sonra en fazla nemanın döndüğü alandır. Bir zamanlar Uzan ailesinin nemalandığı enerji sektörü alanı 2005'lerden sonra AKP yandaşlarının ceplerini doldurduğu alan haline gelmiştir. Enerji sektöründeki özelleştirmeler de bu alanda uğraşanlara kaymaklı kârlar sağlamıştır, sağlamaktadır.

2010 sonlarında hükümetin Rusya ile yaptığı atom reaktörü anlaşması, 2011 başlarında Fukuşima'ya rağmen bu bağımlılığı daha da artıracaktır. Atom santralleri yapma planlarıyla halklarımıza ihanet, torunlarımızın torunlarına ihanete dönüşmektedir.

Buraya kadar hangi enerji kaynaklarının insanlık ve doğa için zararlarını sebepleriyle birlikte anlattık. Şimdi doğal

dengeye zarar vermeden ve insanlığın geleceği için yararlı olan ve uzun vadeli olan enerji kaynaklarına geçebiliriz.

Yenilenebilir enerji kaynakları gerçek alternatif midir?

Emperyalistlerin tüm yalanlarına rağmen dünyamızda her canlıya yetecek kadar yeterli alternatif enerji kaynağı vardır. Dert bu kaynakların nasıl kullanılacağı ve nasıl harekete geçirileceğinde yatmaktadır. Bu kaynaklar tükenmeyen- yenilenebilir kaynaklardır. Yüzbinlerce-milyonlarca yıl enerji sorununu çözebilecek özelliğe sahiptir. İnsanlık teknik olarak bu kaynakları kullanabilme aşamasına çoktan gelmiştir. Kullanımı frenleyen azami kâr hırsına dayalı kapitalist sistemdir. Bu kaynaklar kullanıldığında dünyanın doğal dengesine verilecek zarar minimuma inecektir. Gelecek için yaşanabilir bir dünya mirası bırakılabilecektir.

Yenilenebilir enerji kaynakları:

1) Güneş enerjisi ile doğrudan ısı, elektrik ve hidrojen enerjisi elde etmek mümkündür. Zaten ekoloji bilimi açısından temel enerji güneş enejisidir. Tüm enerji kaynakarı güneş enerjisinden türediği için, insanlık er ya da geç yoğun bir şekilde bu enerjiyi esas enerji kaynağı olarak kullanmak zorunda kalacaktır. Güneş daha milyonlarca yıl hem ısısı hem de ışığıyla dünyamız için sonsuz enerji kaynağı olarak varolacağına göre, biz de ondan yararlanmasını öğrenmek ve bilmek zorundayız. Bugün dünyadaki tüm elektrik santrallerinin toplam gücü güneşten gelen gücün ancak 61.000'de biri kadardır. Bugünkü teknikle, dünyada 300 bin hektarlık bir alanda kurulacak fotovoltaik sistemle (güneş enerjisini elektrik akımına dönüştürme teknolojisi) yılda 300 trilyon ton kömür yakmaya bedel enerji elde edilebilir. Teknik daha da geliştirildiğinde bu miktar daha da artacaktır. Günümüzde teknik olarak; termodinamik sistemler kullanılarak güneşten ısı elde edilir ve bu yöntem yaygındır. Fotovoltaik sistemler ise elektrik elde etmek için kullanılır, maliyeti fazla olduğu için henüz yaygın değildir. Maliyet fazlalığı yeterli yatırımın yapılmamasından kaynaklanır. Silahlar için yapılan teknik ve parasal yatırımın ¼'i bu alana yapılsa *(Stockholm Barış Enistitüsü Raporuna göre 2010 yılında **silahlanma** için dünyada çapında yapılan harcamaların toplamı **1,630 trilyon dolar**dır. Bunun ¼'i 410 milyar dolar eder. — Milliyet 12.04.11)* nelere, nerelere ulaşılacağını tahmin bile edemeyiz. Günümüzde ulaştığımız modern teknik gelişmenin mazisinin 200 yılı içerdiğini düşündüğümüzde kapitalizmin engellediği teknik gelişmenin önündeki engeller kalktığında insanın nelere muktedir olduğu daha iyi görülecektir. Bir gün mutlaka dünyaya bir yılda ulaşan güneş enerjisinin dünyadaki tüm fosil enerji kaynaklarının 15-20 katına eşdeğer olduğunu anladığımızda geç kalmış olmamak için emperyalist barbarlığa dur demek zorundayız.

2) Rüzgar enerjisi Temiz, bol, yenilenebilir olmasının yanısıra hemen hemen tüm dünya genelinde faydalanma imkânı olan bir kaynaktır. Rüzgâr tarlasında inşa edilen ve rüzgâr türbini adı verilen çok büyük pervaneli, yüksek kuleler aracılığıyla rüzgâr gücü elektrik enerjisine dönüştürülür. Rüzgâr türbinleri, uçan rüzgâr türbini, yüzen rüzgâr türbini gibi hem yerde hem de havada olabilir.

3) Dalga-gel/git enerjisi, Gel-git veya okyanus akıntısı nedeniyle yer değişti-

ren su kütlelerinin sahip olduğu kinetik veya potansiyel enerjinin elektrik enerjisine dönüştürülmesidir. Gel/git enerjisini elektriğe dönüştürmek için yaygın olarak, uygun bulunan koyların ağzının bir barajla kapatılarak, gelen suyun tutulması, çekilme sonrasında da yükseklik farkından yararlanılarak türbinler aracılığı ile elektrik üretilmesi hedeflenir. Suyun potansiyel enerjisinin %80'ini elektrik enerjisine dönüştürebilen gel-git enerjisi, güneş enerjisi gibi diğer alternatif enerji kaynaklarına göre daha yüksek bir verimliliğe sahiptir. Deniz ve okyanuslardaki düzenli akıntıların kinetik enerjisinin, deniz tabanına yerleştirilen türbinler aracılığı ile elektrik enerjisine dönüştürülmesi akıntı enerjisi olarak anılır.

4) Jeotermik enerji yeryüzünün kabuğunda bulunan ısıdır. Bu enerjiden, yer yüzeyine çıkan sıcak sular aracılığıyla yararlanılır. En eski çağlardan bu yana kullanılan kaplıcalar/termaller jeotermal enerjinin ilk kullanım alanlarıdır. Jeotermal enerjiden, kaynağın sıcaklığına bağlı olarak ısıtma uygulamalarında kullanılabilir ya da elektrik üretiminde yararlanılır. Elektrik enerjisi üretimi amaçlı santrallar 20. yüzyılın başlarından itibaren kurulmaya başlanmıştır. Ama yeterince tanınmadığı için Dünya genel enerji üretimininden yanlızca %0.05 lik bir pay alır.

5) Çöpün dönüştürülmesi sonucu hem temizlik hem de enerji sağlamak artık teknik olarak mümkün durumdadır. Bu dönüştürme sonucunda, Sera gazı emisyonları/salınımı azalır. Daha az enerji kullanılır. Sınırlı doğal kaynaklar (cevher, ağaç vs.) korunur. Toprağa gömülecek atık miktarı azalır. Bir ton çöpten geri dönüşüm ile 17 yetişkin ağaç kurtulur, 14 MW elektrik enerjisi tasarrufu sağlanır.

6) Hidrojen birincil enerji kaynaklarından üretilen bir yakıt olup temiz bir enerji kaynağı olarak kullanılabilecek önemli bir elementir. Fakat dünyada tek başına bulunmadığından önce üretilmesi gerekir. Halihazırda çok pahalı olan bu üretim, su ve doğalgaz gibi elementlerdeki hidrojenin ayrıştırılmasıyla yapılır. Bu şekilde elde edilen hidrojen pillerine yakıt hücresi adı verilmektedir. Şu anda bazı otomobiller hem benzin, hem de hidrojenin kullanıldığı hibrid (melez) yakıt yöntemiyle çalışmaktadır. Böylece açığa çıkan kirli havanın miktarı %30–40.

Sonuç olarak

Dünya üzerinde aslında yeterli kaynaklara sahibiz. Kapitalizminin genel kuralı kâr oranlarını artırmak için kıtlığı her alanda korumak istiyor. Arz talep bağlamında talebin fazlalığı fiyatı yükselttiği için de enerji kullanımında ve üretiminde fiyatların düşmemesi esas dürtüsüdür. Bu sistem ortadan kalktığında diğer sorunların yanında enerji sorunu da çevre ile uyumluluk içinde hal olacaktır. Bunun dışındaki farklı çözümler sistem alanları içindeki çözümlerdir.

Bu sorun ulusal alanda çözülecek bir sorun olmanın ötesindedir. Kirlenme global olduğu gibi, temizlenme de global olmak zorundadır.

Bugün alternatif enerji üretme metodlarının kontrolü ve pazarı da emperyalist/kapitalist sistemin elindedir. Güneşin öğlenki bir saatinin dünyanın bir yılda tükettiği enerjiyi içinde barındırdığını onlar da çok iyi biliyor. Bolluğu yaratıp kârdan olmak isterler mi? Sorunun sonal çözümü işte burdadır: Yani enerji sorunun da çözmek için "mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesi", topluma ait olanın topluma geri verilmesi zorunludur.

Yani kapitalizmin tarih sahnesinden silinmesi, sosyalizmin dünya çapında gerçekleşmesi gereklidir. Son çözümlemede bu mücadele insanlığın varlık–yokluk mücadelesidir. Bu anlamda tüm insanlığı ilgilendirir. Çözümde tüm insanlığı kapsamak zorundadır.

Türkiye yenilenebilir enerji kaynakları açısından çok zengin ve şanslı ülkelerden biridir.

Bugün kaynaklar ve yatırımlar yenilenebilir enerji kaynaklarına yönelmek zorundadır. Bugün dünya çapında yeni atom santrallerinin inşası değil, varolanların derhal ve kayıtsız koşulsuz kapatılması talebi gündemdedir. İnsanlığın geleceği konusunda kaygısı olanların tek talebi bu olabilir.

Çevre konusunda bugün söylediklerimiz, marksist-leninistler açısından yeni değildir, 1996 yılında Dönüşüm Yayınlarında yayınlanan H. Yeşil'in "Çevre ve İnsan" kitabı bu konuda başvurulacak temel eserlerden biridir.

Bu yüzden çevrenin korunması, doğal dengenin korunması için mücadele aynı zamanda atom enerjisine karşı, atomun savaşçı ve "barışçı" kullanımına karşı mücadele emperyalist sisteme karşı mücadele olarak yürütülmek zorundadır. Bu mücadele demokrasi mücadelesinin, sosyalizm-komünizm mücadelesinin en önemli parçalarından biri olarak yürütülmek zorundadır.

İşçi sınıfı, kapitalist toplumun en devrimci, sömürüsüz bir dünyayı yaratmaktan çıkarı olan tek sınıfı olarak, insanlığın geleceğinin mimarı olacak tek sınıf olarak, çevre korunması ve anti atom mücadelesine sahip çıkmalıdır.

Kuzey Kürdistan – Türkiye açısından programımızın **58/59 ve 60 maddelerinde dediğimiz gibi;**

"*Demokratik halk iktidarı enerji siyasetinde yenilenebilir enerji kaynaklarını doğaya en az zarar verecek biçimde kullanmayı şiar edinir. Bugünkü şartlarda atom enerjisini kullanmayı reddeder.*

Demokratik halk iktidarı bilim ve teknolojinin doğa ile uyum içinde yaşamı kolaylaştırmaya yönelik olarak gelişmesinin önündeki tüm engelleri kaldırır.

Demokratik halk iktidarı doğal afetlere karşı halkı topyekûn sivil savunmaya seferber eder, bu konuda sürekli eğitim yapar, gerekli önlemleri alır."

Programımızın 21. Maddesinde söylediklerimizi bir kez daha haykırıyoruz:

"*Dünya çapında bu sonal hedefe, dünya çapında devletin sönüp gitmiş olduğu, din, milliyet, vb. farklılıkların silinip gittiği, cinsler arasındaki toplumsal eşitsizliğin ortadan kalktığı, var olan farklılıkların o özgür bireyler arasında bir ayrılık ve düşmanlık nedeni olmaktan çıkıp bir zenginlik kaynağı olarak kavrandığı; insanların içinde yaşadıkları doğal çevreyi üzerinde egemenlik kurulacak bir sömürü kaynağı değil, yaşamın yenilenebilir temeli olarak görüp doğayla uyum içinde yaşadığı komünist topluma bir çırpıda varmak mümkün değildir.*"

Son ağaç kesildiğinde,
Son balık avlandığında,
Son nehir zehirlendiğinde,
İşte o zaman paranın yenemeyeceğini anlayacaksınız**,**

Bizden sonrası tufan olmayacak!

Fukuşima bir uyarı, bir haykırıştır! Bu uyarıya kulak vereceğiz, bu haykırışı yayacağız!

PARANIN EGEMENLİĞİNE SON VERECEĞİZ!

Nisan 2011

Kadınların kurtuluşu kendi ellerinde – Tam kurtuluş komünizmde!

"Bir toplumda kadınların özgürleşme derecesi, genel özgürleşmenin doğal ölçütüdür."

("Anti-Dühring", Marks-Engels Bütün Eserler, c. 20, s. 242, Almanca)

Ülkelerimizde kadının –öncelikle de işçi ve emekçi kadının- toplum içindeki yeri, özgür toplum hedefine ne kadar uzak olduğumuzun en somut göstergesidir.

Bizim hedeflediğimiz özgür toplum, insanın insan üzerindeki sömürüsüne son veren, "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar" ilkesinin yaşam bulduğu bir toplumdur. Bu toplum hedefi KOMÜNİZMDİR! Böyle bir toplumda hem erkekler hem de kadınlar her türden bağımlılık zincirlerinden boşalmış, bütün yeteneklerini geliştirme ve topluma sunma imkanına kavuşmuş olacaktır.

Biz hayal kurmuyoruz! Hayır böylesi bir toplum mümkündür ve tüm tarihsel gelişimin yönü bunu doğrulamaktadır. Bu nedenle gayet maddeci yaklaşıyor ve böylesi bir topluma ulaşabilmek için atılması gereken adımları tespit ediyor ve bunları kendimize PROGRAM yapıyoruz!

Özgürlük toplumuna nasıl ilerleyeceğiz ve bu yolda önümüzde duran görevlerimiz nelerdir? Bolşevik Parti Programı kadının kurtuluş sorununda tam da bunlara yanıt vermektedir.

Sonal hedef komünizmi hedefleyen Bolşevik Partimiz Programında ülkelerimiz Antakya (Arabistan), Kuzey-Kürdistan ve Türkiye'de proletarya önderliğinde sosyalist devriminin yolunun demokratik halk devrimiyle açılacağını temellendirmiştir. Bu, kadınların kurtuluşuna ilişkin talep ve görevlerde de kendisini dayatmakta, demokratik görev ve talepler ile sosyalist görev ve talepler birbiriyle diyalektik bağ içinde ele alınmaktadır.

Ülkelerimizde kadın cinsinin kurtuluşunun önünde hangi temel sorunlar durduğunu, gerçek eşitliğin ölçütü üç temel alana bakarak ele alalım: Ekonomik alan, siyasal/toplumsal hayata katılım alanı ve cinsler arasındaki ilişkiler alanı.

Ekonomik alan:

Ülkelerimizde kadın cinsinin toplumsal ezilmişliğinin en somut göstergesi kadın cinsinin ekonomik güçsüzlüğüdür. Bütün eşitsizliğin temelinde üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet ve kadının erkeğe ekonomik bağımlılığı yatmaktadır. Ve bu eşitsizlik, bize kabul et-

tirilmeye çalışıldığı gibi, "kadın cinsinin üretmemesi" ya da salt "tüketici" konumunda olmasından değil, kadın emeğine kendini "kadının efendisi" gören erkek cinsi tarafından el konulmasından kaynaklanmaktadır ***(patriyarkal sömürü)***. Çalışabilir yaştaki nüfusun yarısını oluşturan kadınların ekonomik alandaki güçsüzlüğü şöyle açıklanmaktadır:

"Çalışma çağındaki ...sivil nüfusta da cinsiyetler arasında oldukça dengeli bir durum sözkonusudur, önemli bir farklılık sözkonusu değildir.

Bunun ötesinde fakat farklar başlamaktadır. En başta bu kadın nüfusun çok önemli bir bölümü istatistiklerde "İşgücüne dahil olmayanlar" kategorisi içinde ele alınmaktadır. Yani çalışabilir kadın nüfusun çok büyük bir bölümü çalıştığı halde "çalışmayan" olarak gösterilmekte, işsiz bile sayılmamaktadır.

ADNKS nüfus sayımı rakamlarına göre 2008 Ocak ayında "İşgücüne dahil olmayan toplam 26.962.000 kişinin 19.493.000'i (yani işgücüne dahil olmayanların % 72,3'ü, bir başka deyimle iş gücüne dahil olmayan her dört kişiden üçü!) kadındı!" (Nereden Nereye Türkiye, Sosyo Ekonomik Yapı Araştırması, H.Yeşil, Çağrı Yayınları, sf. 34)

Kısacası:

■ Tüm kapitalist dünyada olduğu gibi ülkelerimizde de istatistikler "işgücüne dahil olma"yı salt kapitalist pazar ilişkileri temelinde ele almakta ve böyle olduğu için de ülkelerimizdeki yaklaşık 13 milyon kadınını "ev işleriyle meşgul" ve "çalışmıyor" kategorisinde ele almaktadır.

■ "Çalışmıyor" ya da "ev işleriyle meşgul" kategorisinde ele alınan kadınlar en başta çocuk bakımı ve ev hizmetleri olmak üzere yeniden üretim alanında asırlardır kazanılmış ve nesilden nesile aktarılmış beceri ve kalifiyeleşmeyle birçok mesleki hizmet vermektedirler.

Bunları şöyle sıralayabiliriz:

— toplumun varlığını sordürmesinin temellerinden biri olan çocuk doğurma – biyolojik annelik

— okul öncesi çocuk bakımı ve çocukların sağlıklı gelişimini sağlamak

— okul çocuklarının bakımı ve eğitimlerine destek (örneğin: okul/öğretmenle ilişkiler, ev ödevlerinde destek, okul dışı zamanda çocukları koruma/kollama, boş zamanlarını değerlendirme vb.)

— aşçılık

— temizlik hizmetleri

— sökük dikmeden küçük çaplı tamirata kadar ev içi onarım hizmetleri,

— hasta bakıcılık,

— yaşlı bakıcılığı,

— aile içi ilişkilerde (düğün, nişan, yaşgünü tipi organizelerden, hediye vb.nin tedarik edilmesinden aile içi sorunların çözümü ve iletişimin sağlanmasına dek) "sosyal ilişkiler uzmanlığı"

■ Haksızlık salt bununla sınırlı değildir. İstatistikler, erkekleri "kayıt dışı sektörde çalışıyor", "işsiz", "iş göremez" gibi kategorilerde sınıflandırırken, kadınlara geldiğinde bu ayrıma hiç de özen gösterilmemektedir! Benzer sınıflandırmalara ayrılması gereken kadınlar bunun yerine genel bir "ev işleriyle meşgul" kategorisinde toplanmaktadır. Örneğin, kadın işini kaybettiğinden andaki durumda işsiz de olsa, ücretsiz aile işçisi de olsa (dükkanda çalışan esnaf eşi), temizlikte çalışma, tarlada çalışma vb. gibi yevmiye işçiliği de yapsa, pazarda kocasının tezgahının yanında kendisinin ve kızlarının el zanaatlarını satma gibi kayıtdışı alanda da iş yapsa, genelde ve çoğunlukla "ev kadını" kategorisinde ele alınmaktadır.

■ Bütün bunlar, kadın emeğinin gö-

rünür olmaktan çıkması, “yok” sayılmasına hizmet etmektedir. İster ücretli/maaşlı olarak çalışsın ister ücretsiz/maaşsız aile işçiliği yapsın kadınların yeniden üretim alanında yarattığı değerlere el konulurken, kadının adı “kaşık düşmanı” (feodal tarzda erkek egemen bakış açısı) veya “salt tüketici” (burjuva tarzda erkek egemen bakış açısı) olmaktadır. Çünkü toplumdaki bakış açısı daha hala “erkek dışarda çalışır, eve ekmek getirir; kadın ev hanımlığı yapar”dır ve aslına bakılacak olursa bu bakış açısına bir türlü uymayan toplumsal gerçeklik **zorla** uydurulmaya çalışılmaktadır; istatistikler de bunun bir yansımasıdır. (Bu da kurumsal/yapısal erkek egemenliğine tekabül eder!!!)

■ Kadın emeğine erkek tarafından el konulması salt yeniden üretim alanıyla sınırlı değildir. Bu bağlamda en büyük haksızlık tarımsal alanda gerçekleşmektedir. 2008 istatistiklerine göre yaklaşık 5 milyonluk toplam kadın çalışanın %39,6’sı, yani her on kadın çalışandan dördü tarım alanında çalışıyordu. Bunların da hemen tamamı (%99,5i) ücretsiz aile işçisi statüsünde idi. *“Bu rakamlar Türkiye’de tarımın çok önemli ölçüde köylü kadın nüfusunun* ***ödenmemiş emeği*** *üzerinde yükseldiğini göstermektedir.” (Bkz. Sosyo Ekonomik Yapı Araştırması, sf. 37)*

■ Kadınların ekonomik güçsüzlüğü salt bununla sınırlı değildir. İstatistiklerde “çalışır” görünen kadınlara (esas olarak “ücretli/maaşlı çalışanlar) ilişkin de birçok haksızlık sözkonusudur. Bunların en başında ücret ödemelerindeki eşitsizlik gelmektedir. Birçok iş kolunda kadınlar erkeklerden (yüzde 38 ile yüzde 2 oranında) daha az ücret alıyor. Son olarak Kasım 2010'da **zorunlu sigortalılar** arasında yapılan bir araştırma sonuçlarında bu ücretlendirme haksızlığı şöyle açıklanıyor: Türkiye’de zorunlu sigortalılar kapsamında 9 milyon 976 bin 855 kişi çalışıyor. Bunun 969 bin 549’u kamuda, 9 milyon 7 bin 306’sı ise özel sektörde. Zorunlu sigortalıların sadece 2 milyon 357 bin 564’ü kadın. Tek tek işkolları temel alınarak yapılan karşılaştırmada, 89 işkolunun 59’unda kadınların erkeklere kıyasla daha düşük ücret aldığı tespit ediliyor. (28.10.2010 tarihli Radikal gazetesi)

■ Bütün bu haksızlıkların üstüne bir de ücretli çalışanların büyük çoğunluğunun (% 72’si) sigortasız ve her türlü güvenceden yoksun olarak çalıştırılması durumu gelmektedir. Bu gerçekte, kadınların emeklilik hakkına da el konulması anlamına gelmektedir.

■ Dahası, işçi ve emekçi kadın hem doğrudan üretimde veya hizmet işlerinde ücretli olarak çalışmakta, hem de toplumsal üretim için mutlak gerekli ev işini, çocuk bakımını da esas olarak üstlenen olarak, bu işi de **ücretsiz** olarak yaparak **çifte sömürü** altında yaşamaktadır.

Bu gerçeklikten yola çıkarak Programımızda, demokratik halk iktidarının ilk yapacağı işlerden biri olarak yasalardaki bütün eşitsizliklerin ortadan kaldırılması ve bunun ötesinde kadınlar lehine pozitif ayrımcılığın uygulanması yeralmaktadır:

“Demokratik halk iktidarı devleti, ilk andan itibaren kadın-erkek eşitliğini sağlamak için gerekli tüm yasal düzenlemeleri yapacaktır. Yasalarda eşitliğin toplumsal eşitsizyliğin sağlanması için yeterli olmadığının bilinciyle, toplumdaki yerleşik erkek egemen ideolojiye, tavırlara, geleneklere vb. karşı mücadeleyi de önemli görevlerinden biri olarak kavrar. Kadın erkek eşitliğinin pratikte sağlanması için uzun bir süre kadınlar lehine özel haklar tanır ve önlemler alır, bunun yapısal/kurumsal altyapısını sağlar.” (Programın 48. maddesi)

Çifte sömürüye son! Ev işleri ücretlendirilsin!

Programımızın en önemli özelliklerinden biri, ekonomik alanda kadın istihdamının önündeki engellerin yıkılmasını hedeflemesinin ötesinde en başından kadın emeğine el koyan erkek-egemen sömürüyü teşhiri ve kadın emeğinin görünür kılınması için mücadeleyi **"ev işlerinin ücretlendirilmesi"** talebiyle somutlaştırmasıdır.

Programın, kadınların ekonomik özgürleşmesi mücadelesine yönelik en temel vaatleri şunlardır:

"Halk demokrasisi devleti, kadınların özgürleşmesinin temelinin ekonomik bağımsızlık olduğu bilinciyle, kadın istihdamı ve kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirleri alır. Kadın emeğinin toplumsal olarak görünür kılınması ve karşılığını bulması için gerekli (ücret, emeklilik hakkı ve sosyal sigorta) adımları atar. Kadın-erkek ücretlendirilmesindeki eşitsizliğin ortadan kaldırılması için tedbirler alır. Kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirler alır. Kadınların eğitim, öğretim ve meslek edinme imkanlarından en az erkekler kadar faydalanabilmesi için gerekli tedbirleri alır."

Ev işi ve çocuk bakımı ve eğitiminin toplumsallaştırılmasının kadının özgürleşmesi için mutlak gereklilik olduğu bilinciyle, Halk demokrasisi devleti en başından itibaren bunların gerçekleşmesi için adımlar atmak zorundadır. Fakat, ev işinin toplamsallaştırılmasının maddi koşullarının yaratılması, yani "toplumsal mutfakların kurulması; ev temizliği, çamaşırhane ve ütülemeyi üstlenebilecek kurumlaşmaların yaratılması bugünden yarına gerçekleştirilebilecek bir şey değildir. Sosyalizm yolunda ilerleyen demokratik halk iktidarı, bu hedefe varmak için yapabileceğinin en fazlasını yapmak ve adım adım ilerlemek zorundadır. Demokratik halk iktidarı, bu adımları atarken, öncelikle kadın kitlelerinin ihtiyaçları ve taleplerine kulak vermek zorundadır. Bu sürecin zorluğu açıktır ve salt bu tür kurum ve kurumlaşmaların yaratılmasındaki maddi zorluklarla da sınırlı değildir. Bunun yanısıra kitlelerin sunulan yeni imkanları benimsemelerinin önündeki kimi engellerin, örneğin alışkanlıkların da ancak süreç içinde aşılabileceği olgusu gözönünde tutulmak zorundadır. Zoraki dayatmaların kalıcı olamayacağının bilinciyle, demokratik halk iktidarı bu alanda da iyi örnek yoluyla aydınlatmaya ve yeninin benimsenmesi için **kolaylaştırıcılığa** önem vermek zorundadır. Örneğin, "çocuklara en iyi anneleri bakar" anlayışıyla çocuk kreş ve anaokullarına karşı ülkelerimizde hala yaygın olan önyargılı yaklaşım bugünden yarına yıkılacak bir şey değildir. Fakat biz, bugün dahi, eğitimli/ çalışan kentli kadın açısından ana okulunun vazgeçilmezliğini görüyoruz. İyi donanımlı, çocukların sağlıklı bakım ve gelişimine önemi veren, ücretsiz kreş ve ana okullarının çoğaldığı ve bunların çocukların gelişimi üzerindeki olumlu etkileri görüldüğü ölçüde bu tür anlayışlar da terkedilecektir. Bütün dünyada burjuvazinin, özelde de çocukların eğitimine özen gösteren kesiminin yabancı dil/ müzik/spor/sanat vb. ağırlıklı özel ana okullarına çok paralar yatırdığı gerçeği de çocuklar açısından neyin iyi olduğuna biraz olsun işaret etmektedir. Demokratik halk iktidarının bu alanda da yapacağı şey, bugün burjuvazinin ayrıcalığında olan şeyi, bütün halkın hizmetine sunmak için önşartların yaratılmasıdır.

Siyasal/toplumsal yaşama katılım:

Eşitsizliğin en açık görüldüğü alanlardan biri bu alandır. Bugün ülkelerimizde siyasal alan ve devlet yönetiminde -çok açık ve kesin biçimde- tam bir erkek egemenliği sözkonusudur. Kadınların siyasal yaşama katılımı seçimden seçime oy kullanma biçimindedir. Hemen hemen bütün siyasal parti örgütlerinin profili orta sınıf, orta yaşlı, orta düzey eğitimli, meslek sahibi erkektir. Böyle olduğu için de "türban" meselesinde çok açık biçimde görüldüğü gibi kadınlar için değil, kadınlar üzerinden siyaset yapılması sözkonusu olabilmektedir. "Kılık kıyafet özgürlüğü" tabii ki savunulması gereken demokratik bir haktır. Ancak, işçi ve emekçi kadın kitlelerinin bu hakların ötesinde ve bundan önce gelen çok daha yaşamsal önemde sorunları ve talepleri sözkonusudur.

Toplumun yarısını oluşturan kadınların siyasal yaşamda nasıl söz sahibi olamadığına daha somut rakamlarla bakacak olursak:

■ TBMM (23. dönem) andaki tablosuna baktığımızda toplam 542 milletvekilinin 494'ü erkek, 48'i de kadındır (yani: yüzde 91,14'ü erkek yüzde 8,85'i kadın). İktidar partisi olan AK Partinin kadın milletvekili oranı % 8,92 (30 kadın milletvekili); ana muhalefet partisi CHP'nin ise % 7,92 (8 kadın milletvekili)

■ Kadın milletvekili oranının yüksek olduğu (%35) tek parti Barış ve Demokrasi Partisidir. Ve bunun tek nedeni partinin bilinçli tercihte bulunarak, kadın kotasını uygulamasıdır. BDP'nin TBMM'de toplam 20 milletvekili vardır, bunların 13'ü erkek ve 7'si kadındır.

■ Yerel yönetimlerde de kadının adı yok! TC.de mevcut (il, ilçe ve belde) Belediye Başkanlığı sayısı 2847 iken, kadın Belediye Başkanı sayısı sadece 26, yani % 0.09'dur. Toplam 32 bin 92 Belediye Meclisi üyesinin sadece 1471'i, yani % 4,5'i kadındır. (kalkınmahaber.com. 9.2.211)

Erkek egemenliği salt egemen sınıf partilerinde değil, hemen hemen bütün siyasi akım ve örgütlerde sözkonusudur. Başta işçi ve memur sendikalarında da olmak üzere meslek örgütlerinde de bu tablo değişmemektedir.

■ Çalışma ve sosyal güvenlik bakanlığının (2007) verilerine göre, 96 işçi sendikasının 3'ünün başında kadın başkan görev yapıyor. İşçi sendikalarında görev alan toplam 306 yönetim kurulu üyesinden 4'ü, 145 denetim kurulu üyesinden 5i, 147 disiplin kurulu üyesinden 5'i kadınlardan oluşuyor. Kadın işçilerin sendika yönetiminde temsil edildiği sendikalar ağırlıklı olarak "dokuma", "banka ve sigorta", "ticaret, büro, eğitim ve güzel sanatlar" iş kollarında bulunuyor.

■ Memur sendikalarına gelince: 51 memur sendikasından 5'inin başkanı kadın. Bunlardan 2si "enerji, sanayi ve madencilik", 1'i eğitim, öğretim ve bilim", 1'i yerel yönetim, 1'i "basın, yayın ve iletişim" hizmet kolundaki sendikalarda görev yapıyor. 315 yönetim kurulu üyesinden 26'sı, 177 denetim kurulu üyesinden 9'u, 182 disiplin kurulu üyesinden 11'i kadın. Az sayıda da olsa yönetimde kadınların bulunduğu memur sendikaları ağırlıklı olarak "eğitim, öğretim ve bilim", "sağlık ve sosyal hizmetler", "enerji, sanayi ve madencilik" hizmet kollarında yer alıyor. (15 Ocak 2007, Haberler.com)

Bütün bu durumun kendiliğinden değişeceği de yoktur. Bu tablonun değişmesi kadınların kendi kurtuluşları için mücadeleyi kendi ellerine almalarına ve örgütlü mücadeleriyle kendi taleplerini

gündeme getirmelerine bağlıdır. Erkeklerin siyasal ve toplumsal örgüt ve kurumların yönetim kademelerinde kendiliğinden yer açmalarının beklenemeyeceği bütün dünyadaki gelişmeyle kanıtlıdır. Bu nedenle kadınların yönetim kademelerindeki oranını yükseltmek için kota uygulaması vazgeçilmez bir seçenek olmaktadır. Bolşevik Parti, kendi saflarından başlayarak siyasal ve toplumsal yaşamın bütün alanlarında, sendikalarda ve bütün kitle örgütlerinde kadınların gerçek anlamda temsil, söz ve karar verme hakkına sahip olabilmesi için bütün seçim ve atamayla işbaşına gelinen alanlarda **kadın kotasının uygulanması** için mücadele eder.

Toplumsal hayatın bilimsel ve kültürel etkinliklerinde de kadının rolü kesinlikle ikincil durumdadır. Başrol hala erkektedir.

Kadınların çalışma ve toplumsal yaşama katılmasının önündeki engellerden biri de eğitim alanındaki eşitsizliktir. Ülkelerimizde kadınlarda okuma-yazma bilmeme oranı hala daha çok yüksektir. 2000 yılında daha hala 10 kadından üçü okuma yazma bilmemektedir. "Öğretim kurumları yükseldikçe, öğretimde olan kadınların ve mezun olanlar içinde kadınların oranının, erkeklerin oranına göre" düşmesi sözkonusudur.

"2000 yılında ilkokul mezunlarının %50,36'sı erkek, %49'64'ü kadındı. Yani arada erkekler lehine çok önemsiz bir fark vardı.

Ortaokul mezunlarında erkek mezunlar %67,66'du. Kadın mezunlar tüm mezunların %32,34'ü idiler.

Lise ve dengi meslek okullarında bu oranlar: Erkekler %63,54, kadınlar %36,46 biçiminde idi.

Yüksek Öğretim Kurumları'ndan 2000 yılında mezun olan erkeklerin tüm mezun olanlar içinde oranı %65,30 iken, kadınların oranı %34,70 idi." (SEY Araştırması, sf. 32)

Genel okullaşma ve öğrenimin artması eğilimine bağlı olarak kadınların öğrenim seviyesinde de artış sözkonusu olmasına rağmen, eşitsizlik belirgin biçimde varlığını sürdürmektedir.

Kız çocuklarının okullaşması ve öğrenimine önem vermeme, bilakis onların öğrenimden ve meslek sahibi olmaktan alıkoymada, "kadınların yeri evidir", "nasıl olsa evlenecek" türünden feodal-erkek egemen bakış açısı etkili olmaktadır. Bugün kız çocuklarının okutulma ve meslek edinme yönünde yetersiz olan teşviki de kadına biçilen **esas** toplumsal rolü (evlenip "yuva kurma" ve anne olma) değiştirmeye yönelik olmaktan çok uzaktır, daha çok yüksek öğrenim evlilik pazarında şansın artırılması ve çocuklara eğitimli, daha iyi bir anne olmanın aracı olarak görülebilmektedir. Üniversiteyi bitiren kadınların çok önemli bir bölümünün mesleklerinde çalışmamaları bunun göstergesidir. Kadınlara son derece sınırlı bir toplumsal rol biçen her türden ataerkil bakış açısına karşı mücadele, eğitim alanında ele alınması gereken temel görevlerdendir. Bu nedenle Programımızın eğitim alanıyla ilgili bölümünde özellikle bu durumu dikkate alan şu vaatler yeralmaktadır:

"... Eğitimde her türden ataerkil ideoloji kalıntılarına karşı mücadele edilecek, eğitim kurum ve araçlarındaki (okul kitapları vb.) her türden cinsiyetçilik bertaraf edilecektir.

Kız çocuklarının eğitim ve öğretimini garanti altına almak için gerekli tedbirler alınacaktır..."

Cinsler arasındaki ilişki alanında:

Ülkemizde feodal kalıntıların varlığını ve ağırlığını en çok hissettirdiği alanlar-

dan biri, kuşkusuz kadına bakış açısı ve buna bağlı olarak kadın-erkek ilişkileri, aile ilişkileridir.

Bu noktada önce, feodal büyük aileyi parçalayan kapitalist sürecin ve "burjuva ailesi"nin feodal açıdan eleştirisi, geçmiş eski "güzel günler"in savunulması kökten reddedilmelidir. "Burjuva ailesi" toplumsal açıdan, kadının özgürleşmesi değildir ama, kadının özgürleşmesi yönünde, feodal toplumun "sofradaki yeri, öküzünden sonra gelen", "bir sözle aldığına üç taşla boşayan" ailesinden ileriye doğru atılmış bir adımdır. Açıktır ki, kadınların kurtuluşu açısından ne feodalizm, ne de kapitalizm, komünistlerin kadınlara gösterecekleri tercihler değildir. Ama tarihin ileriye dönen çarkında kapitalizm, feodalizmi çözme işlevini görmektedir. Komünistler bunu olgu olarak kabul ederler. Ve hiçbir şekilde daha ileri bir sisteme karşı, daha geri bir sistemin savunucusu konumuna girmezler. Kapitalizme feodal bakış açısı ile, düne özlemle getirilen her eleştiri **gericidir.**

Ülkelerimizde hala varlığını sürdüren ve öncelikle hedeflenmesi gereken kadınlar üzerindeki feodal kökenli baskılar şunlardır:

■ Kadınları özgür bireyler olarak değil, babanın ya da kocanın malı, "namusu" olarak gören anlayış. Ve bu anlayışın ürünü olarak, kadının evlenmeden, kendi istediği biçimde yaşam kurma hakkının kesinlikle tanınmaması. (Evlenme ve anne olma zorunluluğu!)

■ Zorla evlendirme, başlık parası, berdel, kumalık

■ Bekarete verilen olağanüstü değer; kadına evlilik öncesi cinsel ilişkinin tabu sayılması; bu alandaki kadın ve erkeğe yönelik çifte ahlak anlayışı

■ Namus ve aile şerefi adına kadına uygulanan şiddet, kadın cinayetleri

■ Evde babanın, ağabeyin, kocanın mutlak hakimiyeti, kadına yönelik şiddet.

■ Evlenmeden önce babaya, ağabeye ve diğer erkek akrabalara ve evlendikten sonra da kocaya tabi olma ve erkeğe itaat etme zorunluluğu.

■ Kadınların kılığı kıyafetinden, oturup kalkmasına, gülmesine ve kiminle konuşup kiminle konuşmayacağına dek kural ve yasak koymayı kendine hak gören "efendi" bakış açısı.

Programda halk demokrasisi devletinin özelde bu alanda önde duran acil görevine önemle parmak basılmakta ve halk demokrasisi devletinin erkek şiddetine karşı kadınları koruma görevi vurgulanmaktadır. Bilindiği gibi sözümona bugün de TC devletinin nüfusu 50 bin kişiyi bulan her beldede "sığınma evi" açma yasası vardır. Ancak bu da kadın-erkek eşitliğine ilişkin diğer yasalar gibi lafta kalmaktadır. Ne yeterli sayıda sığınma evi açılmakta, ne bu alana yeterli para kaynağı aktarılmaktadır ve dolayısıyla varolan sığınma evleri işlevlerine uygun olmaktan uzaktır. Kaldı ki, devletin görevi salt şiddet ortamından kaçan kadına soluk alabileceği bir barınak sunmakla sınırlı değildir. Bunun ötesinde, kadınların kendilerine şiddet uygulayan erkeklere ve ailelerine sırt çevirip, baskısız ve şiddetsiz, özgür ve daha iyi bir yaşam kurmak için maddi ve manevi olarak güçlendirilmeye ihtiyacı vardır. Bunun olmadığı yerde, erkek şiddetinden kaçıp sığınma evine koşan kadının, kendini bekleyen yoksulluk ve zor yaşam şartları karşısında yılması ve yeniden şiddet ortamına dönmesi bir yerde kaçınılmaz olmaktadır.

Cinsler arası ilişkilerde feodal kötülüklerle burjuva-erkek egemen kötülüklerin içiçe geçmişliği sözkonusudur. Kadının erkeğin cinsel ihtiyaçlarını tatmin et-

48. Demokratik halk iktidarı devleti, ilk andan itibaren kadın-erkek eşitliğini sağlamak için gerekli tüm yasal düzenlemeleri yapacaktır. Yasalarda eşitliğin toplumsal eşitliğin sağlanması için yeterli olmadığının bilinciyle, toplumdaki yerleşik erkek egemen ideolojiye, tavırlara, geleneklere vb. karşı mücadeleyi de önemli görevlerinden biri olarak kavrar. Kadın erkek eşitliğinin pratikte sağlanması için uzun bir süre kadınlar lehine özel hak ve önlemler alır, bunun yapısal/kurumsal altyapısını sağlar.

Bunların en başta gelenleri şunlardır:

— Halk demokrasisi devleti, kadınların özgürleşmesinin temelinin ekonomik bağımsızlık olduğu bilinciyle, kadın istihdamı ve kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirlerin alır. Kadın emeğinin toplumsal olarak görünür kılınması ve karşılığını bulması için gerekli (ücret, emeklilik hakkı ve sosyal sigorta) adımları atar. Kadın-erkek ücretlendirilmesindeki eşitsizliğin ortadan kaldırılması için tedbirler alır. Kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirler alır. Kadınların eğitim, öğretim ve meslek edinme imkanlarından en az erkekler kadar faydalanabilmesi için gerekli tedbirleri alır.

— Kadınların tüm (siyasal-hukuksal-ekonomik) toplumsal kurum ve örgütlenmelerde gerçek anlamda temsil, söz ve karar verme hakkına sahip olabilmesi için bütün seçim ve atamayla işbaşına gelinen alanlarda kadın kotası uygular.

— Halk demokrasisi devleti, erkek şiddetine karşı kadınları korumayı kendine görev bilir. Bu görevini yerine getirebilmek için cezai tedbirler alır ve kadınları koruyan (kadın sığınma evleri vb.) kurumsal alt yapıyı sağlar. "Namus/töre" cinayetleri, kan davası, başlık parası, berdel, kumalık, bekaret bekçiliği gibi feodal-erkek egemen zihniyet ve uygulamaların üzerine ağır cezai yaptırımlarla gider ve bu mücadelede en büyük kararlılığı gösterir.

— Halk demokrasisi devleti, ev işi ve çocuk bakımı/eğitiminin toplumsallaştırılmasının kadının özgürleşmesi, kadın erkek eşitliğinin sağlanması için mutlak gereklilik olduğunun bilinciyle, bunların sağlanması yönünde somut adımlar atar.

— Ev işinin toplumsallaştırılmasında toplumsal mutfakların kurulması; genel ev temizliği için bu işi profesyonelce yapan kurumlaşmalara gidilmesi; toplumsal büyük çamaşırhane ve ütüleme kurumlarının kurulması vb. gündeme alınır. İyi örnek yoluyla ikna çalışması yürütülür. Ev işlerinin adım adım toplumsallaştırılması hedefini güderken, bu hedefe yakınlaşmanın da aracı olarak, ilk adımda ev içi emeği görünür kılacak olan "ev işlerinin ücretlendirilmesi" talebinin hayat bulması için çalışır. Kadın-erkek arasındaki görev bölümünde eşitliğin gözetildiği, çocukların yaşlarına uygun söz ve karar hakkına sahip olduğu demokratik aile modellerinin propagandasına özel önem verir.

— Çocuk bakımının toplumsallaştırılmasında, çocuk bakıcılığı profesyonel meslek eğitimine özel önem ve ağırlık verilir. Bunun yanında devlet, 6 aylık her bebek için bedava kreş, 3 yaşından itibaren her çocuk için bedava çocuk yuvası imkanlarını en kısa zamanda yaratmayı önüne hedef olarak koyar.

mekle yükümlü bir seks nesnesi, cinsel köle olarak görülmesi feodal ya da burjuva, genel olarak erkek egemen bakış açısının genel görünümüdür.

"Seks nesnesi" olarak görülen kadın, her türlü metanın pazarlanmasında kullanılan reklam aracıdır. "Porno sanayii" adı verilen koskoca bir üretim alanı, bu anlayışın ürünlerini üretmek ve pazarlamakla yüzbinlerce kişiye "iş sahası" yaratmaktadır.

Kadının cinselliğinin meta olarak kullanımına karşı mücadele (fuhuşa ve pornografiye karşı mücadele) erkek egemen sisteme karşı mücadele hedefiyle yürütülmek zorundadır. Dolayısıyla bu, fuhuşa ve pornografiye karşı mücadele kisvesi altında bu alanda çalışan kadınları aşağılayan ve mağdur bırakan anlayışlara karşı durulmayı gerekli kılar. Görev, her türden cinsiyetçiliğe karşı mücadeledir!

Özgürleşmek için devrim, devrim için özgürleşmek gerek!

Ortaçağın kadın-erkek ilişkileri, aile konusundaki görüş ve uygulamaları, en modern üretim içinde bulunan çevrelerde bile, şu ya da bu ölçüde etkisini sürdürmektedir. Ülkelerimizde toplumun demokratlaşmadığının ve özgürleşmediğinin en açık örneklerinden biri, kadınlara yönelik görüş ve uygulamalardır. Türk hakim sınıflarının, kadınlara seçme ve seçilme hakkını (1934) İsviçre'den önce tanımış olmakla övünmesi bu gerçekliğin perdelenmesine yetmemektedir. Tek başına, her gün gündemde olan kadınlara yönelik en vahşi türden erkek saldırıları dahi koyu erkek egemenliğini gözler önüne sermektedir. Ülkelerimizde kadınların en temel insan hakkı olan can güvenliği dahi yoktur!

Devrim ve özgürleşme mücadelesine katılmak için işçi ve emekçi kadınların feodal-burjuva erkek egemen zincirleri kırması ve can güvenliği dahil büyük risk alması gerekmektedir. Kadınların örgütlenmesinin ve kendi hak ve talepleri için mücadeleye atılmasının önündeki engellerin ve dolayısıyla görevlerin büyüklüğü de burda düğümlenmektedir. Devrim için örgütlenmeye, örgütlenmek için de devrime ihtiyaç vardır.

Bu bağıntıda komünistler, yaşamları ile de örnek olmak zorundadırlar. Komünistler "kitle çizgisi", "halkımız ne der?" vb. adına, kesinlikle feodal ve kapitalist aile ilişkilerini savunmazlar. Onlar, doğru buldukları, bireysel cinsel sevgi temelindeki ilişkileri/aileyi savunur ve yaşarlar. Komünistler, dışarda devrimci – evde "paşa" zihniyet ve davranışını reddederler. Emekçi kadın-erkek ilişkilerinde, açık ve berrak olarak ezilenden yana tavır koyar, taraf tutarlar. Emekçi kadınları devrime kazanmanın; emekçi erkeklerin yanlış düşüncelerini aşmanın tek yolu budur.

Ulusal baskılardan kurtuluş için demokratik devrim gerek!

Kadınlar üzerindeki baskılar sınıfsal ve cinsel baskılarla sınırlı kalmamaktadır. Kürt ve Arap ulusu ve diğer azınlık milliyetlerden kadınlar üçlü baskılara maruz kalmaktadırlar. Kürt kadının ve Arap ulusundan kadınların özgürleşme mücadelesi, Laz, Rum, Ermeni, Çerkez, Tatar vb. ulusal azınlıklardan kadınların özgürleşme mücadelesi her türden ulusal baskıdan kurtuluş mücadelesiyle içiçedir. En basit bir şekilde koyacak olursak, Kürt kadının özgürlüğü için Kürdistan'a özgürlük, Arap kadının özgürlüğü için Antakya(Arabistan)'ya özgürlük ve tüm azınlık milliyetlere tam hak eşitliğinin sağlanması gereklidir. Bunun için Demokratik Devrimi hedefleyen bir kadın hareketine ihtiyaç vardır.

Demokratik kadın hareketinin gelişmesi ve doğru hedeflere yönelmesi için komünistlerin ellerinden gelen en büyük çabayı sarfetmesi, **Komünist Kadın Hareketi**ni yaratması en temel görevdir!

Mücadelemiz kadının gerçek kurtuluşu mücadelesidir!

Ortak Eşgüdüm Grubu (JCG) tarafından çıkarılan ULUSLARARASI BASIN HABERLEŞMESİ 37/38 inci çift sayısı, Eylül 2010 (Almanca'dan), sayfa 26-29, çevrilen CPİ(Hindistan Komünist Partisi) (ML)'nin

HİNDİSTAN ÜZERİNE ÜLKE RAPORU

10. ULUSLARARARASI KONFERANSA KATKI

9. MLPÖUK'ından bu yana geçen son üç yıl içinde 1,2 milyar insanın yaşadığı Hindistan'da birçok önemli ekonomik ve siyasi değişiklikler gerçekleşti. CPI(M) (*) tarafından önderlik edilen Sol Cephe desteğini geri çekmesine karşın 2008 sonunda ayakta kalmayı başaran ve 2009 seçimlerini kazanıp iktidarda kalabilen Kongre Partisinin önderliğindeki Birleşik İlerici İttifak (UPA) Hükümeti, ülkenin yeniden sömürgeleştirilmesini yoğunlaştıran yeni liberal siyasetini daha da acımasızca yürütmektedir. Devletin ekonomik gelişmenin girişimcisinden, salt bir yardımcı araca dönüşmesi, ekonominin tüm yönetim merkezlerinde tekeller ve çok uluslu şirketler hüküm sürerken çok hızlı bir şekilde gerçekleşmektedir. Bütün mali siyaset, İMF, Dünya Bankası, Dünya Sağlık Örgütü triosu ve onlar tarafından eğitilen bürokrasi içindeki yardakçıları tarafından kontrol edilmektedir. Eylül 2008'de ABD'de başlayan ve şimdi gittikçe daha fazla bölgeye yayılan, tüm ihtiyaç maddelerindeki şimdiye kadar görülmemiş fiyat artışı ile sürekli artan işsizlik, düşük istihdam ve gerçek ücretlerin aşırı derecede düşürülmesi ile böylece krizin yükünün kitlelerin sırtına bindirilmesiyle örtbas edilmesi, Hindistan Hükümeti Hindistan'ın bu krizden etkilenmediğini birçok kez açıklamasına rağmen, küresel emperyalist bunalımın korkunç sonucudur. Bunun sonucu, üretim giderlerini düşürmek ve ekonomiyi krize rağmen ayakta tutmak için kullanılan ucuz emektir.

Bu üç sene sırasında milyonlarca yerli halk, kastsızlar (Dalit'ler) ve kırsal bölgelerdeki nüfusun en fazla ezilen diğer kesimleri büyük şirketler, çok uluslu holdingler, büyük çiftlikler, özel ekonomi alanları, ulaşım hatları ve oto yollar vs. çıkarı doğrultusunda kendilerinin milyonlarca hektarı kapsayan kırsal ve orman bölgelerinden sürüldüler veya buralardan sürgün edilmek zorunda bırakılacaklar. Zengin demir cevheri ve diğer doğal kaynaklar büyük şirketler ve çok uluslu holdingler için yok pahasına işletiliyor. Geriye kalan diğer şirketler ve kamu sektörü alanları da çok hızlı bir şekilde doğrudan ve dolaylı olarak özelleştiriliyor. Perakende ticaret de büyük firmalara ve çok uluslu holdinglere açılıyor; eğitim ve sağlık sistemi büyük bir süratle ticarileştiriliyor ve elit bir kesimin ihtiyacı doğrultusuna yöneliyor. Bu radikal yeni liberal siyasetin el atmadığı hiçbir alan kalmıyor. Bunun sonucu, açıkça görülebilir bir tarzda vitrine çıkarılan ve masalsı zengin bir grup insanın ve sayıca büyük orta sınıfın oluşturduğu, nüfusun yaklaşık dörtte birini, 250-300 milyon insanı kapsayan, '*ışıldayan Hindistan*' dır.

Arta kalanlar büyük bir hızla mülksüzleştirilen ve kendilerinin kırsal ve kentsel ikamet alanlarından sürülen yüz milyonlarca yoksullar, açlık çekenlerdir. Bu,

yeni sömürgeleştirmenin en ilkel biçimidir. Bunun sonucu olarak baş çelişki, bir yanda işçi sınıfı ve geniş halk kitleleri ile diğer yanda ise emperyalist dünya düzeninin genç ortağı olarak hizmet eden, bürokratik komprador burjuvazi ve büyük toprak sahipleri sınıfı tarafından yönetilen Hindistan devleti arasında, şimdiye dek görülmemiş boyutlarda keskinleşti.

1947'de iktidarın devralınmasından sonraki 63 yılda Hindistan'daki, İkinci Dünya Savaşından sonra ABD önderliğindeki emperyalist kamp tarafından başlatılan ve eski sömürgeciliğin yerine çok daha zararlı yeni-sömürgeciliği koyan "dekolonizasyon" adı altında yaşananların, Lenin'in kategorize ettiği sömürge döneminin, sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerinde gerçekleşenlerden temelde farkı yoktur. İkinci Dünya Savaşı sırasında faşist Mihver Devletlerine karşı Sovyetler Birliği'yle bir ittifaka girdiklerinde bile ABD önderliğindeki emperyalistler, Sovyetler Birliği ve ulusal kurtuluş hareketlerinin artan gücü hakkında huzursuzdular. Bu nedenle savaş sonrası döneminin planlanması üzerine ciddi tartışmalar yürüttüler. Atlantik Şartı, Bretton Woods Antlaşması, NATO ve Birleşmiş Milletlerin kurulması vs. yeni sömürgeciliği yaşama geçirmek için bu tüm planın parçasıydı. Dünya topraklarının emperyalist güçler arasında bölüşülmesi, emperyalist sermayenin egemenliği ve pazarların denetimi ile yer değiştirdi. Sömürgesel egemenlik altında ülkelerdeki geri üretim ilişkilerine güvenin yerini, emperyalist denetim altındaki kapitalist üretici güçlerin gelişmesinin önünün açılması aldı. 1940'lı ve 1950'li yıllarda ABD önderliğinde emperyalist kamp tarafından yürütülen yeni sömürgeciliğin gelişmesiyle gerçekleşenler, son yüzyılın başlangıcında kapitalizmin tekelci kapitalizme, yani emperyalizme dönüşmesi gibi, neredeyse o kadar önemliydi.

İkinci Enternasyonal çöktüğünde ve onun yaşlı-başlı önderleri emperyalist egemenlerin yardakçıları haline dönüştüğünde, Lenin, yeni gelişmekte olan emperyalist sisteme kafa tutmak için uluslar arası komünist hareketin (UKH) strateji ve taktiğinin gelişmesi üzerine çağ açıcı katkılarını sundu. Ekim Devriminin zaferine, Sovyetler Birliği'nin kurulmasına ve Komünist Enternasyonal'in oluşmasına götüren onun katkıları ve önderliğiydi ve tüm bunlar da gelecek üç veya dört on yıllar sırasındaki proleter devrimin muazzam ilerlemesine bir katkı sağladılar. ABD önderliğindeki emperyalist kamp İkinci Dünya Savaşından sonraki yıllarda yeni sömürgeciliği uyguladı. Onu alaşağı etmek için emperyalizm onun yeni-sömürgeci evresinde tahlil edilmeli ve marksist-leninist yaklaşım tarzı onun karşısında tüm alanlarda geliştirilmelidir. Oysa enternasyonal komünist hareketin önderliği bu çağsal meydan okumayı kabul etmede zaaflar gösterdiğinden, Stalin'den sonraki yıllarda revizyonistler Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçirebildiler ve komünist güçlerin büyük kesimlerini sınıf işbirliği yoluna sokabildiler.

Sağ ve sol sapmalar arasında yalpalama eğilimlerini yineleyerek gösteren Hindistan Komünist Partisi önderliği kısa bir süre içinde Kruşçof'un peşinde, Hindistan egemen sınıfları ve onun esas partisi Kongre Partisiyle işbirliği yolunu izledi; çünkü o ülkenin somut koşullarını doğru tahlil etmeyi ve Marksizm-Leninizm'i Hindistan'ın şartlarında uygulamayı beceremedi. O, devlet iktidarını ele geçirmek için sınıf mücadelesini geliştirme yolunu terk etti ve parlamentoculuğa evrimlenerek, yozlaştı. Her ne kadar HKP

1964 de bölünmüşse ve HKP(M) kurulmuş olsa da onun önderliği kısa süre içinde tavizler vermeye girişti ve sovyetik revizyonist yolu ve parlamentarizmi izledi. Fakat o dönemde, Sovyet Revizyonizmine karşı mücadelede Marksist-Leninist güçlere önderlik konumunda olan Çin KP de bir sol sapmanın etkisi altına girmişti. 1963 Genel Çizgisi'nin görüşleriyle çelişki içinde, ÇKP bu dönemde yaptığı tahlilde, yeni sömürgeciliğin egemenliği altındaki bütün ülkeleri, devrimden önceki Çin'e benzer bir şekilde, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler olarak tanımladı ve uzun süreli halk savaşı çizgisini uygulamaya çağırdı. Komintern 1943 de dağıtıldıktan ve daha sonra Sovyet önderliği yozlaştıktan ve kapitalist yola girdikten sonra, tüm yeni oluşan Marksist-Leninist partiler ÇKP ve Mao'yu uluslar arası otorite olarak kabul edip onu desteklediler. Bu nedenle Naksalbari-Ayaklanmasından sonra kurulan HKP(ML), yeni sömürgecilik altında gerçekleşen büyük değişiklikleri tahlil etmeksizin *Çin yolunu bizim yolumuz olarak* kabul etmeye çağırdı ve kitleleri devrim için harekete geçirmeksizin ve eğitmeksizin, gerilla savaşını hızlandırmak amacıyla sınıf düşmanını imha etme yoluna geçti. Kısa bir süre içinde kitlelerden tecrit oldu ve Hindistan devletinin kanlı saldırıları altında çöktü.

Yeni sömürgeciliğin zirvesine ulaştığı ve baş çelişkinin kendisini günbegün keskinleştirdiği şu andaki durumda solcu olarak adlandırılan çok çeşitli güçler şöyle ayrışıyor:

HKP(M) önderliğindeki Sol Cephe üç (federal / ÇN) devlette (Batı Bengal, Kerala ve Tripula) hükümeti elinde bulundurmasına karşın, yozlaşmış olup iktidarda bulunduğu her yerde yeni liberal politikayı sürdürmektedir. O, devrimci yolu terk etmiştir ve egemen sistemi korumak için egemen sınıfların partileri ile işbirliği yaparak çalışmaktadır. Söylediği ile yaptığı arasındaki bu çelişki onu 2009 parlamento seçimlerinde güçlerinin önemli derecede zayıflamasına götürdü. Batı Bengal ve Kerala'daki 2011 seçimlerinde bu yenilgilerin devam etmesi beklenmektedir. Her ne kadar bu partinin egemen sınıfların savunucusu olarak ve komünist hareketin zararına varlığını sürdürmesi mümkün olsa da, onun Hindistan sahnesindeki rolü istikrarlı bir şekilde azalmaktadır.

Çin yolunu savunan ve 1970'li yılların başlarında dağılma tehlikesi karşı karşıya kalan HKP(ML) ve diğer devrimci güçler, 70'li yılların sonlarında güçlerini yeniden örgütlemeye giriştiler. Çin'i şimdi bile hâlâ sosyalist ülke olarak değerlendiren güçlerden bir bölümü HKP(M)'nin sosyaldemokrat görüşlerine yaklaşıyorlar. Tüm diğer güçler sosyalist yolu terk eden Çin'in yozlaşmasını kabul ettiler ve merkezi hükümet ve federal devletler hükümetlerinin uyguladıkları yeni liberal politikaya direniş göstermektedirler. Lakin onların çoğu yine hâlâ Hindistan'ı yarı-sömürge, yarı-feodal ülke ve devrimin yolunu uzun süreli halk savaşı olarak tahlil etmeyi savunuyorlar. Bunlar arasında HKP (Maoist), Maoizmin *yeni çağın Marksizm-Leninizmi olduğu emperyalizmin dünya çapında çöküşü ve sosyalizmin dünya çapında zaferinin çağı* tahlilini yapmakta ve andaki uluslararası ve ulusal durumda gerçekleşen büyük değişikliklere karşın Çin yolunu mekanik bir şekilde kopya etmeye çalışmaktadır. Onun için biricik mücadele biçimi gerilla savaşıdır ve gerilla birlikleri onun için tek örgütsel biçimi oluşturmaktadır. Bu, anarşizme yozlaşmış olan ve 200 milyon sayılan işçi sınıfını devrimin önder gücü olarak ve de tarım devrimi için diğer devrimci sınıflar ve kesimlerle birlikte 500-600

milyon köylüleri harekete geçirmekten feragat eden salt ve basit bir askeri çizgidir.

Diğer gruplardan bazıları, silahlı mücadeleyi Maoistler gibi uygulamamalarına karşın, uzun süreli halk savaşına bir iman hakikati gibi hâlâ sarılmaya devam etmektedirler. Onların gücü istikrarlı bir şekilde azalmaktadır.

Bir yanda HKP(M) nin sosyal demokrat çizgisine ve onun Sol Cephe içindeki ortaklarına ve Marksist-Leninist kamp içindeki sağ eğilime karşı tavizsiz mücadele; ve diğer yanda HKP(Maoist)'in teorik kısaltmacılığına ve militarizmine karşı HKP(ML), Leninist emperyalizm tahlilinin devam ettirilmesi olarak yeni sömürgecilik anlayışı bazında ideolojik-siyasi çizgiyi geliştirmektedir. Lenin, emperyalizmin gelişmesiyle birlikte dünyanın, dünyayı yeniden paylaşma çabasındaki bir avuç emperyalist ülkelere ve onun sömürgeler, yarı-sömürgeler ve bağımlı ülkeler olarak kategorize ettiği büyük bir sayıdaki sömürgeleştirilmiş ülkelere ayrıldığını düşündü. Ama 2. Dünya Savaşından sonra ABD önderliğindeki emperyalist kamp, sosyalist kampın artan meydan okumasına karşı durmak için sömürgesel sömürüyü bir yeni sömürgeci yağmalamaya dönüştürdü. Bu bağlamda dünya, sermaye ve pazarlar, bilim ve teknolojiyi kontrol altında tutup ve de yeni sömürgeleştirmenin çeşitli aşamalarında bulunan bir dizi ülkeleri bunun için kullanıp, egemenliklerini genişletmeye çalışan bir dizi emperyalist ülkeye ayrılmıştır.

HKP(ML), Hindistan'ı bu baz dayeni sömürgecilik hegemonyası altındaki bir ülke olarak ve fakat bu büyük ülke üretici güçlerinin gelişmesinin sonucu olarak, emperyalist güçlerin, en başta da ABD emperyalizminin bir küçük ortağı haline gemli bir ülke olarak analiz etmektedir. Başta tespit edildiği üzere geniş kitlelerin yeni liberal siyaset altında yeni sömürgesel köleleştirilmesi büyük bir hızla yoğunlaşmaktadır. Hindistan devleti ve onun hizmet ettiği emperyalist güçler, ancak devrimin bir Hindistan yoluyla, 2009 Tüm Hindistan Özel Konferansı tarafından kabul edilen 4 Belgede açıklandığı gibi (Bkz: İnternet sitemiz: ***www.cpiml.in***), Hindistan'da bugünkü somut koşullara uygun olarak kapı dışarı edilebilir ve halk devrimi veya yeni demokratik devrim muzaffer olabilir. Bu belgeler, uluslar arası alanda marksist-leninist güçlerin birliğini Komünist Enternasyonal'in yeniden örgütlenmesi doğrultusunda oluşturmak için; emperyalist sistem ve onun tüm yardakçılarının yıkılması için mücadelede birleşmek için yorulmazca çabalar göstermeye çağırmaktadır.

Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşünceleri'ni geliştirme ve uygulama bazındaki bu ideolojik-siyasi çizgi, Hindistan koşullarına uygun bir şekilde parti ve sınıfsal/kitlesel örgütleri tüm Hindistan alanında bolşevik çizgiye uygun bir tarzda inşa etme çabaları, çeşitli kitle hareketlerini geliştirme ve egemen sınıfların çeşitli seçeneklerine karşı devrimci alternatif geliştirilme gayretleri, son dönemde tüm alanlarda partinin büyümesinde kendisini yansıtan bir coşkunluğu beraberinde getirdi.

(*) Hindistan KP (Marksist); 1960'lı yılların başında revizyonistleşmiş HKP'den, ÇKP'den de esinlenen eleştiriler temelinde kopanların oluşturduğu partinin adıdır. Sonraki yıllarda bütün Mao Zedung Düşüncesi taraftarı, kimi sonradan kendine maoist diyen tüm HKP(ML)'ler bu partiden türemiştir. HKP(M) Hindistan'ın kimi eyeletlerinde iktidar, kimi eyaletlerinhde iktidar ortağı olan reformist, kendini Marksist olarak adlandıran bir partidir. (ÇN)

BİRLEŞİK METAL İŞÇİLERİNİN MESS'E KARŞI GREV KARARINA SEN DE KATIL, DESTEK VER!..
BU MÜCADELE İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN SÖMÜRÜCÜLERE KARŞI HAKLI MÜCADELESİDİR!..

Metal işkolunda sarı sendikanın satış sözleşmesini imzalamasının üzerinden üç aya yakın bir zaman geçti. Herkes DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikasının (BMS) da bu sözleşmeye diğer sarı sendikalar gibi imza atacağını düşünüyordu. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı, BMS'ı metal patronları örgütü MESS ile yaptığı görüşmelerde anlaşamadı. Bunun sonucu resmi arabulucuya gidildi. Resmi arabulucu raporu 1 Şubat'ta bakanlık aracılığıyla sendikaya bildirildi. Bu BMS'nın 9-15 Şubat tarihleri arasında **grev kararı**'nı alması anlamına gelmektedir.

Bu grev kararından sonra yaklaşık 60 işgünü içerisinde **grev uygulama kararı**'nı alıp uygulaması gerekmektedir.

Genel olarak sendikalar bu 60 günü tam olarak kullanmaktadırlar. Bunda amaç, patronlarla bir anlaşmayı sağlamak ve greve gitmeyi engellemektir. Biz, BMS'nın bu dönemde 60 günü doldurmadan, patronların ve örgütlerinin gerekli hazırlığı yapmadan, mümkün olan en kısa zaman içerisinde grev uygulama kararı alarak **grevi başlatması** gerektiğini düşünüyoruz.

Biz bu süreçte patron örgütü olan MESS'in ve metal işkolundaki patronların geri adım atıp daha iyi bir sözleşmeye imza atacaklarını da düşünmüyoruz. Çünkü böylesi bir tavır, kendi işbirlikçi sarı sendikaları Türk Metal'i tüketmek ve Metal iş kolunda BMS'nın 12 Eylül 1980 öncesinde olduğu gibi metal sektörünün en büyük sendikası olması yönünde tayin edici bir adım atması demek olacaktır. Bunu ne MESS ister ne de 12 Eylül darbesini tezgâhlayan sermaye devletinin diğer güçleri ister.

Bu sebeple biz bu kavganın sadece metal sektöründeki bir kavga olmadığını, bu kavganın basit bir toplu sözleşme kavgası da olmadığını, tersine sermayenin tümüne karşı, sermaye devletinin kendisine karşı da bir kavga şeklinde yürüyeceğini düşünüyoruz.

Bu için bir hazırlığın yapılması, işyerlerinde Grev ve Mücadele Komitelerinin hazırlanması, grev fonunun oluşturulması gibi bir dizi çalışmanın yapılması, zorunlu görevlerin yerine getirilmesi gereklidir.

METAL İŞÇİSİ BU MÜCADELE SENİN MÜCADELEN, BU KAVGAYA SAHİP ÇIK!

Bu kavga sadece Birleşik Metal İşçileri Sendikasının MESS'e bağlı işyerlerinde çalışan işçilerin kavgası değildir! Hepimizin kavgasıdır.

Hükümetin hazırladığı **torba yasa** ile kıdem tazminatı, esnek-kuralsız çalışmanın kural haline gelmesinin istendiği yerde, bir dizi bedellerle kazandığımız haklarımızın gaspedilmesidir. Sermaye sınıfının örgütleri TOBB, TİSK ve TÜSİAD'nin hükümetten beklediği emeğin daha ucuzlatılması, örgütsüzlüğü ve bir dizi saldırılarıdır. BMS'nın bu haklı **grev kararı'**na destek vermeli bu kavganın saflarını güçlendirerek bu saldırıları birlikte püskürtmeliyiz.

Bu kavga, MESS'e bağlı olmayan ferdi sözleşme yapılan işyerlerindeki işçilerin de gelecekteki mücadeleleri için de önemlidir. Bu mücadele kazanıldığında, MESS'te örgütlü olmayan işyerlerindeki işçilerin cephesi daha da güçlenecektir. Daha iyi sözleşme, daha iyi çalışma koşulları daha rahat yaratılacak, özgür, sömürüsüz bir toplum yaratmaya doğru ciddi bir adım atılmış olacaktır.

Bunun için bu işyerlerindeki işçi kardeşlerimiz şimdiden GREVLE DAYANIŞMA KOMİTELERİ kurmalı ve bugünden maaşlarından belli bir miktarı GREVLE DAYANIŞMA

FONU kurarak buna aktarmalıdırlar.

Bu işyerlerindeki işçiler aynı zamanda **grev uygulaması** başladığı andan itibaren kendi aralarında görev bölümü yaparak grevdeki işçilerle pratikte dayanışmaya girmeli, grevi aktif desteklemelidirler.

GÖREV:
TÜM İŞÇİLER, EMEKÇİLER, SINIF DOSTLARININDIR!
BU MÜCADELE SENİN DE MÜCADELEN – METAL İŞÇİSİNİ BU MÜCADELEDE YANLIZ BIRAKMA! DESTEK VER!

Bu kavga sadece BMS'nin MESS'e bağlı işyerlerindeki işçi kardeşlerimizin kavgası değildir.

Bu kavga, sömürücüler sınıfına karşı, üretenlerin yanında olan yeni bir dünya isteyenler ile sömürü düzenlerinin sürmesini isteyen egemen güçler arasındaki kavgadır. Bu kavgayı komünist parti saflarında örgütlü mücadeleye dönüştürerek, sömürüsüz insanca yaşanır bir dünya kurarak sağlayabiliriz.

MAHALLENDE GREVLE DAYANIŞMA KOMİTESİ KUR SINIF KARDEŞLERİNİ YALNIZ BIRAKMA!

Evet, her mahallede bir komite kurulmalı, bu komiteler hem grevin neden yapıldığını, grevin haklı ve meşru olduğunu anlatmalı, hem de sömürü sisteminin cenderesi altında ezilen emekçi yığınlardan maddi destek sağlamaya çalışmalıdır. Bilinmelidir ki bu grev çok uzun bir zamanı da alabilir. Bu sebeple uzun soluklu bir kavga için hazırlık yapılması bir görevdir.

Bu mahalle komiteleri aynı zamanda grev boyunca, grevin yürütüldüğü fabrika önlerinde grevci işçileri yalnız bırakmamalıdır. Bu komiteler aynı zamanda metal sektöründe çalışan ama grevde olmayan işçilerin de bu grevle dayanışmasını, onlarında üretimden gelen güçlerini kullanarak dayanışma grevlerine gitmesine ikna edip mücadelenin ivmesinin yükselmesine katkıda bulunmalıdır.

TÜRK METAL SENDİKASI ÜYESİ METAL İŞÇİLERİ ÇAĞRIMIZ SİZE!

Sarı işbirlikçi sendika yöneticilerinizin ihanetine dur demenin zamanı geldi.

BMS'nın üyelerinin metal patronlarına karşı başkaldırısını kendi kavgan olarak görmelisin. Unutma ki, bu kavganın kazanımı senin de kazanımın olacaktır.

Bu kavganın kazanılması, metal patronlarının işyerlerindeki dayatmalarının, keyfi tutumlarının, açlık sınırındaki ücretin, insani olmayan çalışma koşullarının yerine daha iyi, insancıl çalışma ve yaşam koşullarının getirilmesi demektir.

Bu sebeple sen de şimdiden dayanışmada bulunmak için kendi işçi kardeşlerinle hazırlık yap ve üretimden gelen gücünü kullanarak girilecek olan bu GREV sürecine katıl! Bunun için biz işçiler, emekçiler mücadelenin ön cephesinde olan MESS'e bağlı işyerlerindeki sınıf kardeşlerimizle gücümüzü birleştirmeliyiz. Bu gücü ekmeğimize ve geleceğimize göz koyanlara karşı devrim mücadelesinde birleştirmeye!

Onların cennetini başlarına yıkıp yaşanır bir yeni dünyada kardeşçe ve özgür haklara sahip olarak birlikte yaşayabiliriz.

Unutma ki, kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

BU KAVGA SINIFIN SINIFA KARŞI KAVGASIDIR!

25.02.2011

BOLŞEVİK PARTİ
www.bolsevikparti.org

BOLŞEVİK PARTİ (KK–T)

YOLUMUZ: PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE, SOSYALİZMİN YOLUNU AÇACAK DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

SONAL HEDEFİMİZ: KOMÜNİZM...

SILAHIMIZ: BİRLEŞİK BOLŞEVİK PARTİMİZ!

REHBERİMİZ: MARKSİZM-LENİNİZM!

GÜCÜMÜZ: İŞÇİ SINIFI VE BÜTÜN MİLLİYETLERDEN HALKLARIMIZ!

BOLŞEVİK PARTİ

EMPERYALİZMİN İNSANLIĞI BARBARLIK İÇİNDE ÇÖKÜŞE GÖTÜRMESİNE İZİN VERMEYECEĞİZ!
GELECEK SOSYALİZMDE!
GELECEK DÜNYA KOMÜNİZMİNDE!
KAHROLSUN ÜCRET KÖLELİĞİ!
YAŞASIN BOLŞEVİK PARTİ!

BOLŞEVİK PARTİ
WWW.BOLSEVİKPARTİ.ORG

KURULUŞUNUN 30. YILINDA BOLŞEVİK PARTİ: ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN İŞÇİ SINIFINA, EZİLEN HALKLARA, TÜM EMEKÇİLERE YOL GÖSTERİYOR!
KAHROLSUN ERKEK EGEMEN EMPERYALİST KAPİTALİST DÜNYA DÜZENİ!

BOLŞEVİK PARTİ
WWW.BOLSEVİKPARTİ.ORG

BİLİMSEL, DEMOKRATİK, ÖZGÜR, EŞİT, PARASIZ, ANADİLDE EĞİTİM!
HER TÜRLÜ GERİCİ EĞİTİME HAYIR!

30. YILINDA BOLŞEVİK PARTİ: YA BARBARLIK İÇİNDE ÇÖKÜŞ, YA SOSYALİZM, KOMÜNİZM!

BOLŞEVİK PARTİ
WWW.BOLSEVİKPARTİ.ORG

SÖMÜRÜ İMPARATORLUKLARI YIKILMADAN, EMPERYALİZM İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDEKİ HALKLARIN ŞİDDETE DAYALI DEVRİMLERİYLE YIKILMADIKÇA İNSANLIĞIN GELECEĞİ YOKTUR!

BOLŞEVİK PARTİ
WWW.BOLSEVİKPARTİ.ORG

EMPERYALİSTLERİN HAYDUTLUĞUNA HAYIR! LİBYA HALKI KENDİ GELECEĞİ HAKKINDA KARAR VEREBİLMELİDİR!

Tarih öğretiyor, Modern Revizyonizmin çöküşünden bu yana çok geçmedi. Emperyalist barbarlar hep birlikte kutlarken demir perde ülkelerinin çöküşünü "insanlık büyük bir tehlikeden kurtuldu" diyordu. Biz devrimciler, sosyalistler bunun büyük bir yalan olduğunu beyan ettik. Devamen en büyük tehlike emperyalist haydutluktur, dedik. Emperyalist güçler "tehlikeden kurtar"dıkları dünyada bir dizi bölgesel savaşı yaşattılar. Bir dizi ülke "kendi kaderi hakkı"nda söz söyleyemedi ve onlar adına söz söyleyen emperyalist büyük haydutlar oldu. Afrika kıtasında, Asya kıtasında, Avrupa ve bir dizi yerde yeni devletler kurdular, ya da kurulu çok uluslu devletleri öncülüğünü yaptıkları bölgesel savaşlarla böldüler. İnsanları göçe zorladılar, göç yollarında, yokluk ve yoksulluk içinde yaşamalarına neden oldular. Bir dizi ölümler yaşandı, hala insanlığa yeni ölümler yaşatmaktadırlar.

Afganistan'ı işgal ederken "özgürlük ve demokrasi" götüreceklerdi. İnsan haklarına saygılı bir Afganistan tesis edeceklerdi. Sonuç olarak barış yerine binlerce Afganlı öldü, ölmeye devam ediyor. Irak işgalinde de aynı gerekçeler vardı. Irak'ta işgalden bugüne 1 500 000 (bir buçuk milyon) yurttaşını kaybetti, gerekçe "nükleer silah bulundurması" olarak beyan edildi ve gelinen noktada " nükleer silahın Irak'ta olmadığını" bildiklerini açıkça beyan etmektedirler.

Emperyalist haydutlar dünyayı yeniden dizayn ederken kimi devletlere Birleşmiş Milletler şemsiyesi altında vurup ekonomik ve siyasi olarak kendine yakın iktidarlar kurmak istiyorlar. Bu gün de Libya'nın zenginliklerini talan etmek için gerekçeler ürettiler, muhalif güçlere silah ve eğitim desteği verdiler. Bir iç savaşa sürüklerken Libya'yı zenginlikleri yeniden denetlemek istiyorlar.

Birleşmiş Milletlerin aldığı "Libya'ya hava sahası uçuş yasağı kararı" sonrası Fransa'ya ait uçaklar 17.03. 2011 günü Libya'ya bomba yağdırdılar. Bu Fransa Libya'ya en f... askeri silah satan ülke durumundaydı. Düne kadar müttefik ülke ekonomik ola- ...ibya'da palazlanan Fransız sermayesi gelinen noktada Kaddafi'yi diktatör olarak ...aktadır. Libya halkının kendisini nasıl yönetileceğine verecekleri karara saygı ...rmeden muhaliflere destek vererek yeni müttefikler aramaktadırlar. Bu barbar- ...san hakları ve demokrasiden anladıkları kendi demokrasileri, insan haklarıdır.

...n Kaddafi'nin Çadırında el etek öpen İtalya başbakanı Berleusconi şimdi diktatör ...ktedir. Başbakan Erdoğan Kaddafi'nin dağıttığı "cesaret ödülünü" alıyordu, Nec- ... Erbakan, Kaddafi'nin çadırında el-pençe yatırım sözü istiyordu. Şimdi ne değiş- ...peryalist paşalar Libya'da atı değiştirmek istiyorlar, emperyalist güçler göbek- ...birlerine bağlılar, üzerine oturdukları sömürü cenderesinin sürmesi ve çıkarla- ...duğu müddetçe bu gün diktatör olanlar dünün iyi dostları olduklarını unutmayalım. Emperyalistler kendi egemenliklerinin devamı için her şeyi yaparlar.

FUKUŞİMA NÜKLEER SANTRALİNİN ÖĞRETTİĞİ; NÜKLEER SANTRALLER İNSANLIK İÇİN TEYLİKELİDİR!...

ÇALIŞMALARINDAN...

NEWROZ ATEŞİNİ
DEVRİM İÇİN KÖRÜKLE!
BİJİ ŞOREŞ Û SOSYALÎZM!
KÜRT ULUSU;"KENDİ KADE-
RİNİ TAYİN ETME HAKKI"
DEVRİMDEDİR!

BOLŞEVİK PARTİ
WWW.BOLSEVİKPARTİ.ORG

NEWROZPÎROZ BE!BIJI
ŞOREŞ Û SOSYALÎZM!
NEWROZ ATEŞİNİ DEVRİM
İÇİN KÖRÜKLE!
KAHROLSUN ÜCRETLİ
KÖLELİK DÜZENİ!

BOLŞEVİK PARTİ
WWW.BOLSEVİKPARTİ.ORG

Japonya'da 11 mart 2011 tarihinde 9.0 şiddetinde bir depremle sarsıldı. Bu emp yalist devlet böylesi depremlere hazırlıklı olarak binalar inşa ediyordu. Depremle ya şamı bu güvenle geçiren Japon halkı başka tehlikeler içinde böylesi güvenli olacağı düşünülüyordu. Oluşan tsunami içinde denize otomatik bariyerler yapmıştı. Tabii bu önlemler altı metre boyunda olan tsunami içindi. 10 metre boyunda dalgalar gelince denizden bir anda yerleşim alanlarını vurdu net olmamakla birlikte 20 000'ne yakın insanın öldüğü belirtilmektedir. Depremin sonunda oluşan maddi hasar milyar dolar larla ifade ediliyor. Dünya için daha büyük felaket Nükleer Santral Sızıntısı oldu.

Nükleer tehlike ile dünya'yı sarsan felaket; sadece insanları değil canlı yaşamı, suy havayı ve doğal yaşamı tehdit ediyor. Fukuşima Nükleer santral'indeki sızıntı, bu günü değil uzun yılları kapsayan sonuçlara yol açan kazadır. Gerçekten sonuçları ve tehlike-nin boyutları çok korkunç bunu tahmin etmek için yakınımızda 1986 yılında "Çernobil Faciası" yaraları halen kanamaktadır, tehlikeside devam ediyor. 1945 yılında ABD'nin Nazagaki ve Hiroşima'ya attığı bombanın sonuçları halen devam etmektedir. Bu kent-lerde halen bitki olmamaktadır, sakat doğumlar, kanser vakaları devam etmektedir.

Başbakan Erdoğan sızıntıdan hemen sonra "biz nükleer enerjiden vazgeçemeyiz. Nisan sonu ve mayıs başında temel atacağını belirtti." İki santral; Mersin (Akkuyu) - Sinop İlleri olarak tespit edilmişti. Nükleer santraller ihalesiz Rus şirketlere verildi. Rus devlet başkanı ile görüşen Erdoğan "sorun yok anlaşmamız devam ediyor"dedi.

Sızıntıdan sonra Almanya 7 santralini aşamalı kapatma kararı alırken A/Kuzey Kürdistan/Türkiye'de Başbakan Erdoğan kurulacak Nükleer Santraller konusunda açıklama yaptı. "Biz santral ihalesini verdik ve Nisan sonu Mayıs başında Akkuyu (Mersin), Sinop santrallerinin temelini atacağını" açıkladı. Hızını alamadı ve aymaz ta yaptı, "tehlikelidir diye tüpgaz, doğalgaz kullanmayalım mı?" dedi. Radyoaktif ma de ile doğalgaz ve tüpgazı aynı tehlike düzeyinde göstermekte, yalan söylemektedi

Bu açıklama Enerji Tekellerinin doğa ve canlı yaşamı kâr uğruna nasıl hor kulla dıklarının bizi yönetenlerin ise egemenlerin kârları için nasıl bir tehlikeye attıkları belgesidir.

Çeşitli milliyetlerden İşçiler, emekçiler, köylüler ve ezilen büyük çoğunluk tehlike çok büyüktür. Bakın geçen gün nükleer atıkların Marmara üzerinden Türkiye'ye ulaş-tığı söylendi. Başbakan bu büyük tehlikeyi sermaye sınıfının çıkarları için gizlemek dir. Bir kez daha bizi de etkileyen ve halen etkilerinin devam ettiği Çernobil faciası hatırlayın gencecik insanların nasıl kanserden yitip gittiğine Karadeniz'de uzuvsuz doğan sakat çocukları unutamayız.

Biz doğayla kardeşçe yaşanacak bir dünya özlüyoruz. Bizler enerjinin; tekrar do ya zarar vermeden dönüşebilecek doğal enerji kaynaklarının kullanılmasından yan yız. Onlar doğayı talan etmek istiyorlar, biz yaşanacak bir dünya diyoruz.

Tercih hepimizin: yarınlarda nükleer bulutların (şimdi haberlerde insan yaşam tehdit eden boyutta) yaşamımızı tehdit etmemesi için "Büyük İnsanlık" için hep bir te mücadeleye! 1Nisan 2011 **N?kleersiz Bir D?nya i?in Devrim ve Sosyalizm!**

En Güvenilir, En Ucuz Enerji Nükleersiz Olanıdır!

BOLŞEVİK PARTİ
WWW.BOLSEVIKPARTİ.ORG

EMEKÇİ KADINLAR ÜZERİNDEKİ
SINIFSAL, ULUSAL, CİNSEL BASKIYA
SON!
EMPERYALİZME, KAPİTALİZME, BAS-
KIYA, SÖMÜRÜYE, IRKÇILIĞA, KARŞI;
YAŞASIN DEVRİMCİ HAKLI SAVAŞLAR!

BOLŞEVİK PARTİ
WWW.BOLSEVİKPARTİ.ORG

30. YILDA FABRİKALARI BOLŞE-
VİK PARTİ KALESİ YAPALIM!
İŞÇİLER, EMEKÇİLER KURTULU-
ŞUNUZ KENDİ ELLERİNİZDEDİR,
ÖRGÜTLENİN!
YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!
YAŞASIN BOLŞEVİK PARTİ!

BOLŞEVİK PARTİ
WWW.BOLSEVİKPARTİ.ORG

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, SENDİKALAR-
DA ÖRGÜTLENİN!
SENDİKALARI SINIFIN GERÇEK MÜ-
CADELE ARACINA DÖNÜŞTÜRÜN!
GELECEK SOSYALİZMDE!
GELECEK DÜNYA KOMÜNİZMİNDE!

BOLŞEVİK PARTİ
WWW.BOLSEVİKPARTİ.ORG

“Halk demokrasisi devleti, kadınların özgürleşmesinin temelinin ekonomik bağımsızlık olduğu bilinciyle, kadın istihdamı ve kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirleri alır. Kadın emeğinin toplumsal olarak görünür kılınması ve karşılığını bulması için gerekli (ücret, emeklilik hakkı ve sosyal sigorta) adımları atar. Kadın-erkek ücretlendirilmesindeki eşitsizliğin ortadan kaldırılması için tedbirler alır. Kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirler alır. Kadınların eğitim, öğretim ve meslek edinme imkanlarından en az erkekler kadar faydalanabilmesi için gerekli tedbirleri alır.” — *Bolşevik Parti (KK – T) Programı'ndan*